

Poezii

Nichita Stănescu

Epica magna

Sumar

- *Descrierea lui A*
- *Pean*
- *Ea*
- *Roata cu o singură spiță*
- *O, nedreptate*
- *Oedip soldat*
- *Clipa cea repede*
- *Amintiri de când eram piatră*
- *Respirarea aerului de sub aripă*
- *Prăbușirea unui vultur într-un om*
- *Finish*
- *Colinda colindelor*
- *Ou spart*
- *Anatomia, fiziologia și spiritul*
- *Fulgerul și frigul*
- *O confesiune*
- *Dintr-o seară*
- *La Nord de Nord*
- *A muri în zbor .*
- *Un fel de liniște la Byblos*
- *Metamorfozele*
- *Dezâmbălânzirea*
- *Rosinanta*
- *Starea pe loc*
- *Cina generală*
- *Adunarea prin îndepărtare*
- *Blestemat, ah, ochi de piatră*
- *Luare*
- *Fiziologia unui sentiment*
- *Simț*
- *Creionul plin de sânge*
- *(Lapte roșu, de sabie, aș bea)*
- *Autoportret*
- *De ce ?*
- *A pierde tot ce se poate pierde*
- *Cântec de leagăn pentru arca lui Noe*
- *Șo, pe zeiță*

- *Cutumă*
- *O literă în oglindă.*
- *Strigăt de ferire*
- *Respirări*
- *Mai puțin decât a fi*
- *Cântec*
- *Omorârea calului*
- *Ochiul pătrat*
- *Oratoriu*
- *Inaintare*
- *Schimbarea aerului*
- *Schimbarea*
- *Frica și alergarea*
- *De tristă dragoste*
- *Contemplarea lumii din afara ei*
- *Ducerea*
- *A-mi da din mână de mâncare*
- *Cățărarea pe o rază*
- *Cîntec*
- *Doi soldați de după luptă*
- *Cântec*
- *Patru afirmații în sprijinul realului*
- *Adaptarea la aer*
- *Haiku*
- *Blânde și ferocele activități ale însuflețitelor și neînsuflețitelor*
- *Locuit*
- *Alt Haiku*
- *Mozart și câinele spaniol*
- *Hieroglifa*
- *Rug și rugă primăverii*
- *Cântec*
- *Greșirea cerului*
- *Smulgerea măștii*
- *Noaptea metalelor*
- *Venise vremea*
- *Războiul*
- *Căderea cerului*
- *Privind-o pe rnama mea*
- *Cât de subțire ești*
- *Invățăturile cuiva către fiul său*
- *Declarația dreptului dragostelor omului*
- *Din timpul unei zile*

- *Inapoierea cheii*
- *Falstaff sau evitarea unui mit*
- *Tablou cu orbi*
- *Supunere iar nu mărturisire*
- *Ah, câtă apă*
- *Defăimarea răului*
- *Rugare*
- *Alte învățături ale cuiva, către fiul său*
- *Un om de cal*
- *Orație de nuntă*
- *Daimonul meu către mine*
- *Săgetarea cerbului strețin și harponarea peștelui*
- *Vidros*

**Descrierea lui A*

Îl opun pe A lui I
Nori peste semne.

Explozia inimii în desimea ei
răbdă să se spargă trupul.

Gând cu ancoră A,
în zeama gânditoare a creierului.

Credeam că totul vorbește.
A, m-a despărțit de auz.

Templu al cuvântului, A,
rugarea trupurilor noastre fumegânde, -
vulturul ți l-am ucis
înzdrăvenind un mormânt.
schimbându-te în lucruri.
Gândire devenită strigăt,
înzdrăvenind un mormânt.

A, te-am făcut trup
ca să rămână din trupul meu
după spulberare
A.

Îi opun pe A, mie.
Sufletului meu îl opun pe A.
Luptă care naște înțeles.
Cort al amintirii mele.

Trece timpul peste A.
Viața-mi curge pe sub A.
Soarele se închină la A
la steaua cuvântului, - A

Tu care nu ești, A,
cine o să te gândească, cine.
Gândește-mă tu A, pe mine.
Gândește-mă tu.

Inmormântându-mă, -
A,
trup îmi rămâi, al gândirii.

Faraon împăiat cu paie
încălecat cu cai înverzit cu iarbă
uscat de apă,
și udat de toate razele stelelor.
Sub piramida ta, A
voi depune mărturie
de faptul că m-am născut
și de faptul că am murit.

În numele iepurilor , A
în numele ierburilor , A
în numele bolovanilor și al nisipurilor
A,
în numele numelui meu, A
depunem prin tine mărturie
pentru nedreptatea,
de a fi nemaifiind,

Vorbirăm stelele.
Cântarăm vorbirile.

A, te opun lui 1.

****Pean***

Nu trebuie înțelese sentimentele,
ele trebuie să fie trăite.
Nu trebuie înțeleși porcii,
ei trebuie să fie mâncați.
Nu trebuie înțelese florile,
ele trebuie să fie mirosite.
Nu trebuie să fie înțeleasă pasărea,
lăsați-o pe ea singură ;
nu-i faceți ramură din inima voastră,
nu-i beți cu respirarea voastră aerul,
aerul de sub aripă...

Nu trebuie mai ales să înțelegem,
trebuie mai ales să fim ;
dar mai ales trebuie să fi fost,
într-adevăr mai ales să fi fost.

*ea

Tocmai acum, tocmai acum
când o iubesc cel mai mult,
tocmai acum am mințit-o.
Tocmai acum, tocmai acum
când ea ține cel mai mult la mine,
tocmai acum am umbrit-o.
Tocmai acum, tocmai acum
când ea se gândește la mine fluier a pagubă.
Tocmai acum, tocmai acum
când ea e cea mai frumoasă de pe lumea
stelelor mele,
orbesc.
Tocmai acum, tocmai acum
când îi simt grația
străbătând toate zidurile orașului
surzesc.
Tocmai acum, tocmai acum
când simt că ei îi este dor de mine
îmi jignesc prietenii
nemaisuportând cât de dor poate să-mi fie de ea.
Tocmai acum, tocmai acum
când ea își calcă de drag de mine
rochia în carouri,
eu stau și curăț lănci cu benzină
ca să le azvârl în animale și în vulturi.
Tocmai acum, tocmai acum
cînd ar fi trebuit să fiu
cuprins de o tandră alergare,
mă prelungesc în vis
de frica de a fi fericit.
Tocmai acum, tocmai acum
când ea iradiază de lumina inimii ei,
citesc despre toate novele
și toate stelele explodate
și mă lungesc cât cea mai lungă stradă din oraș
și mă asfalez
și mă îmbrac în ninsoare și gheață,
mai ales în gheață,
mai ales în gheață, mai ales în gheață,
ca ea, scumpa și divină de ea
trecând să alunece
și să cadă și să-și rănească glezna,
pe care, doamne,
de atâta vreme nu i-am mai sărutat-o.
La urma urmei,

cine are curajul să sărute o gleznă
dacă ea nu șchioapătă ? !

****roata cu o singură spiță***

Mirosea a mort de pe altă planetă.
Pe șirile spinărilor de cai
încolțea iarba și o egretă.
Mirosea a mort de pe altă planetă.
Inima toată mi-o băgasem în pietre .
cum mâinile mamei în cocă
când ne gătea aer
la gândul că pasărea se sufocă.

Ea ne povestea
povestea cu-mpăratul
cel care se sprijinea de raze ca de un băț,
și care zărind în luminiș pe goala zeiță,
deodată, hăț !

Ah, doamne, ce miros !
Mirosea a mort de pe altă planetă.
Neființa suavă ne apărea tuturora concretă.
Și toate acestea se întâmpla
pre când roata numai o spiță avea
și nu roată se numea
ci linie se numea.

****o, nedreptate !***

Ecoul e cea mai temeinică formă a materiei
pentru că ecoul se repetă.
Aerul, această moarte a peștilor
e dinte al zeului înfipt în mare.

O, tu, lună dezvirginată
aruncă-ți stelele în spate.
Atâta de strein ți-e omul,
de până când și iarba îl râde.
O, nedreptate !

****oedip soldat***

De nu v-a fost frică să vă nașteți
de ce nu vă este frică să muriți !
Mielul nu este de mâncare
și nici de jertfă.
El este sămânța

devenindă berbec.

Scoate-ți din cort sabia murdară de sânge.
Scoate-ți mortul din cort.
Carnea a început să-ți ruginască.
A copil nou născut miroase
steaua.

Spală-ți de tine însuți,
sămânța și glonțul...

Ce-au lăsat animalele după ce-au mâncat,
ce-au lăsat ele din terminația lor,
asta ești tu
și nici măcar asta.

Muci fosforescenți ești, trădătorule,
muci
care se văd pe întunericul fără de stele
noaptea și ziua.
În negrija nimănuia ești
în nedorul nimănuia ești

Să tragi în propria ta țară,
fără să știi că-ți este propria ta mamă.
Nu te iartă de mizerie
lepădatule înainte devreme
sabie pe care s-au urinat toate fecioarele.
Arma ta e jegul luminii.
Mila sângelui scurs
n-o să ți-o împodobească niciodată.

Te blestem :
să stai îmbrățișat cu propria ta crimă,
să-ți putrezească în brațe
câinele inimii mele.

Să n-ai parte de moarte.
Și când îți va fi sete
din mormânt să sugi ochiul
copilului mort

Focul să-ți țină umbră !
Frig să-ți fie f ocul !
Să arzi fără de moarte,
tu,
care tragi împotriva propriei tale țări,
chiar dacă nu știi că ea îți este mamă.

Să supraviețuiești păcatului tău !
Să vrei lapte
și să bei piatră !

...Iar gingășia pe care ai păraginit-o
să te facă gingaș și proaspăt ca firul ierbii,
soldatul nefericit, al tatii
scump și iubit
al tatii soldat
scump și tragic și iubit.

**clipa cea repede*

S-a pus la îndoială piatra
ca vorbire

Au zis de fluture că este
o respirație, -

de cartof, de porumb și de prună,
strigăt de nefiind,

la fel de porc, de capră și de lună,
fel de mestecând

Ei n-au știut nici să citească
leul în alergare,
că literă preeste și zeiască

N-au descifrat câmpia mare,
marea cea mare,
viața prea singura
ce ni s-a dat...

**amintiri de când eram piatră*

Ca un răget luminos, în creierul meu
a explodat o celulă ;
de străinătatea prea nouă
în care se afla
rătăcind de la începuturi.

Mințile mi s-au umplut de un miros
de stea moartă,
de animale gândite în vis,
de funingine bolborosind
roșcata înțepenire a pietrei.

Eram atât de rari,
(mi s-au părut că aud)
atât de foarte rari încât
cu toții la un loc
n-am fi putut să umplem unul.

Unul, era departe în viitor
pregătit de împietrirea noastră numai.

Aveam nume,
fiecare alt nume aveam;
trebuia să fi murit îndelung
trebuia să fi pierit profund
ca numele vreunuia dintre noi
să devină cuvânt.

Nume lângă nume și lângă nume
era strigarea
Definitiva moarte numai
ne lega.
ca un cuvânt.

Capul mi s-a umplut de un miros,
oasele, pe dinlăuntru
mi s-au umpiut de un miros
de moarte
mai veche decât viața.

O neputință de a spune doi,
o neadunare cu nimeni,
o neadunare cu nimicul,
ca un răget luminos
mi-a explodat în creier.

**respirarea aerului de sub aripă*

Se dedică Lui Sorin Dumitrescu

Nu, nu se poate
vultur stingher,
fără de roate
să stea pe cer.
Pasărea, marea
care e-n zbor
cu respirarea
am s-o dobor.
Dintr-o umflare
pot ca să-i țip
aerul tare
de sub aripi.
S-o las să cadă
ca un comet
cu tot cu coadă
pe al meu piept.
Să-mi fie salbă
și crinolin.
Ah, pată albă

O, jeg senin.

****prăbușirea unui vultur într-un om***

M-a izbit vulturul prăbușindu-mi-se pe umăr.
Clonțul lui mi-a luat aerul din plămâni,
treaz fiind încă, m-am trezit
cu lăuntru meu plin de zburătoarele cerului.

Ferească-mă, să stea și cerul cu stele în mine.
Prea puțină mi-e viața, încât
dau liber vederii și razei ei
dau liber.

Atâta vă rog, scoateți-mi din plămâni pe vultur.
Am să-l duc în spinare să-l îngrop la vârf de munte.
Atâta doar vă rog, scoateți-mi vulturul din plămâni.
Mă sufoc ; penele lui îmi umplu respirarea.
Strein de moartea mea
e vulturul mort.

****finish***

Alergam atât de repede încât
mi-a rămas un ochi în urmă
care singur m-a văzut
cum mă subțiam, -
dungă mai întâi, linie apoi...
Nobil vid străbătând nimicul,
rapidă parte neexistândă
traversând moartea.

****colinda colindelor***

Pricina ființării noastre, -
și pricina ființării mele
tot una sunt.

A treia ninsoare din iarnă
numai pe al treilea îl ninge

Cu ce mână atingi
și ce mină pui
pe floarea albă de zăpadă ? !

Poți tu să îmbrățișezi un fulg

și ai tu putere rece să săruți zăpada ?

Ah, legile fixe
ca și cum am trăi un timp oprit.

Îmi scot cămașa și-mi mân capra
Lina albă a cuvintelor
de pe limbă mi-o tund cu foarfecile de iarbă.
Clatin mâna întinsă în fala stelei fixe
doar, doar voi întrerupe lumina.

Am început de la o vreme să imit natura.
Un grec în trecere prin inima mea mi-a zis :
misterios este numai ceea ce există,
iar logic este numai cea ce nu este.

A treia oară ninge în dimineata acestui an.
Pun mâna pe zăpadă și se stinge,
și creierul liber mi-l pun

în dorința de os de floare de zăpadă
spre apărare de cald.

Orice gest e mai frumos decât o statuie,
orice gând de alb
duce în brațe un fulg uriaș de zăpadă.

Și dacă auzul s-a pierdut într-un lătrat de câini,
și dacă vederea s-a oprit în steaua Venus,

și dacă codrii negri bat în geam,
și dacă mi-ești departe,
ningi tu, ningi tu, ningi tu...

Și dacă un cuvânt copil
se cere din cuvinte,
Și dacă un albastru cer
se scurge din morminte
și se preface și se duce
spre deltele mai suse,
mai smulse,
mai foarte alte animale,
mai foarte alte plante.
Și dacă legea stelei fixe oprește cu ființa ei
saltul de doi, zvârlit spre trei
al unui unu.

...Potop îndepărtat și surd de om rupt,

Ce rece este, și măreț
și cât de singur este și geometric.
A trecut un pers prin inima mea
și n-am de gând să vă spun ce i-am spus.

Atâta doar că sunt din ce în ce mai greu și mai greoi,
cum grea greoaie este turma peste oi
și raza de la stele peste noi,

Mai pierde-te, mai pierde-te,
mai du-te-te, mai du-te-te
mai ninge-te, mai ninge-te
și mai răcește-te.

Dar a trecut un cal prin mine,
eu am trecut printr-un stejar,
stejarul a trecut prin secunda
aceasta.
Lerui ler, pierdeti, pierdeți
ca să vă rămâneți
Lerui ler, pierde-m-aș pierde
ca să-mi rămână singurătatea mie.

****ou spart***

Auzeam piatra murmurând
că sunt pietre mi-am zis și că sunt
Auzeam iarba încolțind
că este, mi-am zis, fiind
Auzeam ploaia plouând,
ou, mi-am zis, voi fi în curind
Speriind vulturoaica de pe mine
și zburând-o.

****anatomia, fiziologia și spiritul***

Ia-mi creierul
în mâinile tale moi
și învește-mi-l
cu osul luminii

Prima mărime peste zero este infinitul,
peste nimic, -
totul.

Desigur, pentru recea întemeiere a furnicii
eu sunt zeu cu putere
vai, numai de moarte

Desigur, eu mă inchipui furnică
pentru zeul meu
pe care totuși mi-l pot imagina prin mântuire

Desigur, și zeul meu își are zeul lui

Cum or fi fiind zeii zeilor
și câtă despărțire de neființă
va fi fiind între zeul zeilor zeilor
și zeu

între zeu și furnică
și furnica zeul cui va fi fiind ea
și zeul zeilor căroră
va fi fiind ea.

Toată mărturia e de față.

Semnul este ; nu-l vedem

Stăm pe un cap de zeu fără să știm
Mîncăm legea timpului
spunându-i sâmbure de nucă.
Necitită, ea poate fi mâncată
Imaginea întregului
ar putea fi o falie în stâncă, -
dar necitită, ea rămâne doar prilejul,
trist,
al ruperii copitei unui cal
scăpată în ea

Toată mărturia e de față.

Ar trebui nu ochi rotund,
ci vederea ca oul
E literă scrisă de jur împrejur
cum aerul de jur împrejurul globului,
cum carnea de zeamă a piersicii
de jur împrejurul sâmburelui creieros.
Acolo, în locul de unde,
deodată, se vede totul,
când
a vedea nici nu mai înseamnă
a vedea
Trupul este făcut să fie mic

Sarcina ochiului e să vadă linia
Cifra e făcută să fie
lipită din micime, pe neființă
Dar, vai, nu există mic,
nici micime nu este
A fi mic, a fi număr,
a avea ochi
e numai o prăbușire din infinit.
Un infinit care cade din infinit.

Prima mărime peste zero este infinitul,
Mai mare peste nimic este

totul
Stăm pe un cap de zeu fără să știm
Virusii stau pe noi fără să știe

Toată mărturia e de față,

Strig :
Nu ochiul trebuie deschis,
ci vederea
Strig :
nu urechea trebuie ciulită, -
muzica lumii folosește urechile
cum cel care a băut
zidul sau trunchiul copacului.

Mă ridic și spun :
dacă poți, uită și nu-ți aduce aminte nimic
decât numai întâmplările tale și atât,
nu-ți aduce nimic, mai ales legea uită-o
Miră-te de tot ce ți se întâmplă,
miră-te de tot ce vezi
atâta timp cât ai să te miri
ești salvat
Amintirea te-a părăsit
și nimic din începuturile lumii nu te mai
cercetează
ține-ți minte numai propriile tale întâmplări
căci te-ai spulbera mai repede decât
însuși gândul spulberării dacă ți-ai aduce aminte

Moartea este prima amintire,
și cea mai veche.
Amintirea lui nimic
amintirea lui nimeni
amintirea lui zero.

Ea e memoria.
Dar se șterge, se acoperă
cu sânge
cu miros de carne arsă
cu mirarea sângelui, numită groază
cu sunetul de nisip de clepsidră
al ruperii osului.
Atât îți zic, miră-te
atât îți zic, urlă de durere
Cine strigă și cine zbiară, cine urlă
și cine se vaită,
cine se-ngroapă în miros și în putoare și în
dampf, în miazmă,
cine plânge
și cine sarează,
cine să amărăște

și cine se zguduie și se hohotește și se zbate,
cine se jupoaie, se rupe, se smulge
acela nu-și aduce aminte de nimic
acela nu are memorie,
e ocolit de lege,
este.

Între mine și tine
numai cuvântul, acest organ fioros
și comun amândurora,
este.

Să-l rupem pentru liniște
să-l rupem pentru liniște.
lasă-mă înspre tine
lasă-te înspre sinea sa
de care ești legat
cu un organ fioros
și rupe-l !

Să treacă o pasăre printre noi doi.
Ba nu, *trece* o pasăre deasupra mea.
E liniște, e o tăcere
în care se aud cifrele.

Aripile ei mari și moi și mov
ca de mâl transparent
abia se înclină
sprijinindu-se pe stâlpii aerului
Ba nu, eu mă clatin atârând
de capătul privirii mele
ca un spânzurat de frânghie
Ba nu, trece o pasăre magnetică,
leneșă, statică
În liniște, când dă din aripi
parcă se deschid ferestre
Ba nu, se aud cum se deschid ferestre
de parcă o pasăre moale
ar zbura leneșă
Ba nu, se deschid ferestre și o pasăre
Ba nu, aripa păsării parcă deschide ferestre

E liniște, trece o pasăre
de parcă ar deschide ferestre
aripile ei sunt
ferestre.

Da.

*fulgerul și frigul

Se dedică lui *Nicolae Manolescu*

Toți cei din curte, deodată,
neliniștiți, am simțit prezența aripei
Acest lucru s-a întâmplat într-o luni
după amiază,
acum un an.
De atâta vreme, mai ales seara,
fără să ne spunem unul altuia ceva,
mai ales seara, seară de seară,
am simțit prezența neliniștitoare a aripei
printre noi cei din curte.
Cu discreție, am căutat în arțar, în magazie,
în lucarnă,
sau chiar sub fotoliul mare din sufragerie.
De asemeni, am căutat după tabloul cu ramă
bogată,
de familie, printre rochiile femeii din dulap,
după perdeaua de catifea, vișină putredă.
Părând a privi oriunde altundeva,
în timp ce vorbeam orice altceva,
prezența aripei ne neliniștea și ne
neliniștește.
De aceea radioul întotdeauna este pus mai
tare,
iar pompa din curte lăsată să curgă zgomotos.
S-au înmulțit pisicile și câinii din această
pricină,
iar becul electric de la intrare e lăsat aprins
toată noaptea.
Abia acum, după un an de zile,
plecând în grabă din casă, chemat de un
pacient,
i-am simțit brusc, în spinare,
adierea rece.
M-am oprit în colțul străzii
și, fulgerător, mi-am întors chipul spre casă.
Ah, tu frig, și tu fulgerare !
Ingerul este chiar zidul casei,
zidul cel mare tăiat la mijloc de o fereastră
pătrată.
Chiar acest zid este,
acesta, cu fereastră pătrată !
Chiar el este
privindu-mă rece, fix.

****O confesiune***

Încă nu pot să înalț un imn liniștei
pe care mi-o doresc și de care mi-este foame.
Nici o casă în care am stat
nu m-a ținut prea mult înlăuntru ei.
Aș vrea să pot să locuiesc

în propriile mele cuvinte,
dar îmi atârnă greoi prin uşile lor
trupul spre regnul animal.
Bucuros aş da câinilor ce este al câinilor
şi arşarilor ce este al arşarilor,
dar urletul câinilor este pentru mine închis,
iar mirosul arşarilor oprit.
Va trebui să mă mut mult mai sus,
va trebui să arunc lestul,
dar numai gândul că ceea ce este sus
este aidoma cu ceea ce este jos,
mă tulbură şi mă face să aflu
că orice azvârlire nu are direcţie,
că orice lepădare e statică.

****dintr-o seară***

A trebuit să potolesc câinii care se
nelinişiseră
fără nici o pricină.
A trebuit să cer să mi se schimbe paharul
pentru că, deodată, mi-a curentat gura.
A trebuit să mă uit de două ori
ca să văd dacă într-adevăr a trecut foarte
aproape de mine,

pe lângă lampa din grădină,
o pasăre care s-a vădit că într-adevăr trecuse,
dacă nu era fosforescent de verde cum mi-a
apărut,

ci obişnuit cenuşie.
De aceea îţi scriu acum, pe loc, această
scrisoare
ca să te rog să nu te mai gândeşti la mine,
seara

cu astfel de gânduri
şi ca să te asigur încă o dată
că nu am omorât pe cine ţi-am promis
să-l las în viaţă:

La revedere.

****la nord de nord***

Şi ceea ce nu există poate să moară,
la fel ca viaţa unui animal boreal
despre a cărui stare crepusculară
n-am ştiut niciodată nimic.

El apărea câteodată
în felul tău de a merge,
dar prea somnolent eram ca să-l văd.
El cânta uneori în privirile tale
când te uitai prin mine
spre propria mea adolescență.
El îți prelungea uneori mâna
El îți adăuga mirosul
cu suavul miros al descompunerii
unui schelet de fulg de zăpadă.
Niciodată nu i-am simțit prezența
nici măcar în această secundă
când înfrigurat deodată sunt solidar
cu tot ceea ce nu există.
Vai, chiar și ceea ce nu există poate să moară.

****a muri în zbor***

Brusc, pasărea a murit în zbor ;
ca o pupilă piezișă taie un nor.
Șterge cu aripa flască
steaua verde gata să nască.
Suna murdar și greoi
prin aripa ei, aerul a noroi.
Cade din ce în ce mai încet
spre secret.
Din interiorul cel mare spre interior
fără trepte și neagră,
clătinându-se pentru nimeni
sporind cu greață singurătatea...
Lovește frunza, fructa ;
urmează un sunet de picior de animal
în fugă atingând pământul
inundat
de lacrimi independente de ochi,
de umezeală independentă de frig,
de tăcere independentă, migratoare.

****un fel de liniște la byblos***

Naveta diplomatică s-a terminat.
Tromba de fum ars, în urma avionului
coboară și se-ntinde amețind
pulberea pe nisipuri.
Mamele în negru, pândesc la aeroporturi
prin perdeaua razelor.
Restituirea reciprocă
a corpurilor ostașilor uciși
a început.
Scarabeii sacrii rostogolesc din nou

în deșert
globuri pământești
de mărimea unui ochi de adolescent.
Milioane de scarabei sacri, în deșert
rostogolesc milioane de globuri pământești
de mărimea ochiului de adolescent.
Mamele în negru pândesc
la aeroporturi.
Restituirea reciprocă a corpurilor
ostașilor uciși
a început.
Pe plăji, pe stânci, pe nisipuri
se bronzează hieratice trupuri
de adolescenți
Mamele lor îmbrăcate încă în alb,
în roșu, în verde, în violet
pândesc de la distanță, hieratic și
cu palma dusă la gură,
Pulberea de pe nisipuri burează
cu aur roșu, irizat.

**metamorfozele*

*"Atât de distrat era când vorbea, încât uita cine este,
cu cine vorbește, în ce timp și în ce loc vorbește
C. SUETONIUS TRAMQUILLUS - CLAUDIUS XL.*

I
Brutală starea de a fi !
Somnul nu consolează luptătorul obosit.
Visul soldatului rupe aripile
fluturelui.

Ah, numai zigzagul
spune ceva despre stele.
Numai zigzagul de fluture
ațipește floarea.
...Și adoarme răgetul de leu.

Brutala stare de a fi,
fără de somn este.

II
Frumoase animale are acest pământ,
de toate felurile,
și în toate timpurile.

Ca să nu mă distrug din spaimă
în fiecare secundă
am fost lăsat să fiu
oricine, altcineva.

Ca să nu mă sfârâm asuprit de mirare,
de mirarea de a fi,
mai întâi am fost lăsat să fiu șarpe
cu piele solzoasă și gri.

Și cu toate amintirile de șarpe...
Ca și cum aș fi fost șarpe dintotdeauna.

- M-am săturat de bărbați slabi, îmi spuse ;
care se vaită că n-au un picior.
Doresc un bărbat care să se laude
că nu are un picior
că nu are o mână
că nu are
altceva decât viața sa și atât !

III

Nu există decât o singură viață mare
la care noi participăm.
Nu există decât o singură viață mare
restul, nu suntem.

IV

Deodată, la Pol, am fost urs.
Și memoria urșilor mi s-a dat
ca să mi se pară firească starea de urs.

Ursul îmi spuse :

- Ca și cum aș fi lovit
de o săgeată, sunt.
Otrăvit și inconștient de felul meu de a fi,
pe care i-l mărturisesc într-una.

Îi spun totul fără să știu că îi spun ceva.
Ca într-un leagăn eu port în creierul meu
și clatin
ideile lui și pofta de a ști.

Toți mă socotesc străin
pe această zăpadă !

Numai el nu mă socotește străin
și de aceea află.

Râde și află.
Ba nu, nu râde.
Află pur și simplu.

V

Nu există decât o viață mare,

o singură viață mare la care noi toți participăm.
Moartea e starea de dinainte de a te naște.
Nu există decât o singură viață mare.
O trăiesc născuții
unul câte unul.

VI

Ca să suport să fiu și ca să nu mă speriu
că sunt,
trezindu-mă leu, memoria leilor mi s-a dat.

- Nu cunosc un animal mai blând decât leul
îmi spuse leul,
noi nu mâncăm decât atunci când
ne este foame.

Noi nu mâncăm decât atunci când
ne este foame.
Decât atunci când
burții noastre,
domniei sale
îi este foame.

VII

Nu există decât o singură viață mare,
la care noi, călătorule, participăm.
- Da, zise melcul cel cu două coarne.
Da, zise el.
Să visăm, să visăm
dar să și facem altceva.
Bunăoară să populăm realul.

VIII

Ca să nu mă speriu și ca să nu mă distrug
de spaima de a fi arbore,
mi s-a dat memoria arborilor ;
și umbră mi s-a dat ca și lor pe timpul soarelui ;
Și aventuri de copac mi s-au dat,
ca să suport să fiu lemn
fără să ard dintr-un gând.
- Ca un pom cu ramuri, istoria
să ne ia de fiecare dată de la început !
îmi spuse gutuiul,
...să reia de fiecare dată
de la început, să ne reia, și în așa fel
ca fiecare în parte să-și joace
rolul principal și verzos
cu desăvârșire !...

IX

Există o singură viață mare
la care noi participăm ;

fiind tot timpul, unul - altul,
și altcineva fiind mereu,
singuratecul care este.

X

Ca să nu mă sfărâm de spaima
de a fi câine,
nu numai lătrătură mi s-a dat în vorbire,
dar și memoria întâmplărilor de câine.

- Idei sunt miliarde, îmi spuse dulăul,
idei pot fi și fără trup ! ?
...Numai geografia ființei
mai ține în spinare câte un sentiment de câine
sau câte un sentiment în genere.

XI

Moartea e starea de dinainte de a te naște,
îmi spuse cadavrul.
Ca să nu mă mir și ca să nu mă speriu,
că sunt cadavru,
mi s-a dat memoria înghețată a cadavrelor.

- Cuvios ar fi să facem un Hai-Kai,
pentru tine, mâini albastre și ochi țepăn,
gură întredeschisă și nestrigătoare,
timpan oprit la cuvântul "mamă",
pentru tine, vom face un Hai-Kai !

"Atâtea păsări zboară încât
ochiul mare al aerului va rămâne fără sprâncene !"

XII

Există o singură viață mare
la care noi participăm.

XIII

Și ca să nu mă fac nisip, de mirare, piatră fiind,
memoria pietrelor mi s-a dat.

- Mișcarea naște timp și aceasta
și acesta
și acelea
și aceea
sunt însăși magnetismul !
Cel care stă, nu este.
Cel care mișcă, are trecut,
Cel care arde luminează.
Cel care s-a stins, este orb.

XIV

Există o singură viață mare,

chiar și cifra unu face parte din ea.

XV

Călător sunt prin viață ;
egal sunt cu tot ceea ce este,
de la pește, la pasăre
de la iarbă la zarzăre
de la capră la iepure,
toate acestea le sunt, clipă de clipă.
Fiecare-n alt timp,
și fiecare, fiind dăruit cu toată memoria
cuvîncioasă a celui care se mișcă.

XVI

O văd trecând dureroasă, adunată între umerii ei.
Împodobită de înfrângeri ca de un curcubeu,
și urmată de-a pururi de sufletul meu
ca de un tren fără șine.
Târâș îl ține de mână pe Ion,
fiul ei
cel alb și bine mirositor,
cel înnebunit de răsfaț ;
singurul ei sprijin,
bastonul ei de nervi, de carne și de oase.

O văd o vreme și după aceea orbesc.

XVII

Există o singură viață mare
la care noi participăm.
Numai eu, străinul,
Cristofor Columb prin iepuri
Magellan prin frunze
și Nansen prin pietre,
fiind toate aceste.
ca să nu mă suprim din mirare
amintirea lor mi se dăruie pentru totdeauna
ca și cum ar fi a mea.

XVIII

Sunt pasăre cu patru aripi,
cămilă fără cocoașă,
cer cu doi sori,
și nor care plouă pe mare...
Corabie scufundată în aer,
fluture înțepat de o privire
și frumos ca și cum aș fi mort.

Moartea e starea de dinainte
de a te naște...

**dezâmblânzirea*

De mult negru mă albisem
De mult soare mă-noptasem
De mult viu mă mult murisem
Din visare mă aflasem
Vino, tu, cu tine toată
ca să-ntruchipăm o roată
Vino, tu, fără de tine
ca să fiu cu mine, mine
O, răesai, răesai, răesai
pe infernul meu, un rai
O, rămâi, rămâi, rămâi
Palma bate-mi-o în cui
pe crucea de carne
când lumea adoarme.

**rosinanta*

Mi-ar veni să strig
că mi s-a pângărit gingășia
și obsedat de versul târziu al lui Rilke,
"cel care până acum
nu și-a făcut casă
nici nu-și va mai face"
m-aș simți îndemnat să aleg
din cele trei calități fundamentale, -
bunătatea, durerea și întunericul, -
numai pe aceasta din urmă.

Dar, prea bine știu că uneori
sinceritatea e o viclenie
ca și adevărul în gura vulpii.

Dezbrăcat de memorie, și având
însușirea tăcerii
las în deplină afundare
tristețea rece a lucrurilor
și cele două trei fapte mai vechi
ce nu se pot dezlipi
de bătrânii strămoși
ai acestei secunde libere
le las în înțepătoria lumină
și în solemna reclădire.
Și totuși, ce aparte lumină lucea
ce fel de dimineți
de o altă culoare a sângelui
erau cu puțin înaintea izbucnirii războiului.
Tata mă lua pe cadrul bicicletei
și rulam astfel spre marginea orașului
pe lângă gardurile de lemn

ale vechilor depozite de cherestea.

Intins în iarba ca o junglă
prin fala ochiului zburau
avioane de luptă cât un ou de pasăre
cu aripi din coajă de ou de pasăre
Era o vărsare de sânge
de scorlișoară, de cuișoare,
de boia de ardei
Nu se prăbușeau niciodată
și pentru nimic în lume
nu le-aș fi atins cu degetul
Clănțaneam numai din dinți
până când simțeam că am
două rânduri la fiecare falcă
Se nășteau vampirii de sâmbătă dimineața
din rumeguș și apă de oi.

Somnul se arăta ca o alternanță a luminii, -
secunda se arăta uneori eternă
moartea mai lipsită de infinitate ;
decât punctul însuși,
ea era mai mică
Secunda ocupa totul,
mâncând, devorând, înghilind, absorbind
totul
nemailăsând nimic morții
și nemailăsând nimic
morții cea de dinainte de naștere

Atunci, sau cam pe atunci, tata
mi-a croit haine
din pielea Rosinantei
pe care o tăbăcise singur
și o pilise cu pila

Peste noapte însă iapa
începea să se refacă
și ușor amețit de miazme
mă simțeam presat de copitele ei
de coastele ei și botul ei.
N-aș fi dezbrăcat-o ca să nu-l jignesc
pe tata ;
n-aș fi putut s-o mai țin îmbrăcată
din pricina coloanei de aer care
mă presa
ca o suliță

Sinceritatea poate fi o mizerie
iar adevărul pus în gura
unui dihor, o murdărie !

N-am descălecat ceea ce nu călăream
dar nici de dezbrăcat nu m-am
dezbrăcat
de pielea Rosinantei tot una cu
a mea.
Curând după aceea a izbucnit războiul ;
peste cinci ani s-a încheiat pacea ; -
după mult mai mulți ani
am remarcat deodată în iarba ca o
junglă
o luptă aeriană
între niște avioane cât oul de pasăre...
Și acum mai am mâinile pline de gălbenuș
uscat
care uneori începe să se refacă din sine
și-mi presează mâinile
și-mi subție degetele
cu durere mare îmi subție degetele
mai ales arătătorul, blestematul de arătător.

**starea pe loc*

Ar fi fost un păcat și-o rușine să zbor
Ar fi fost o trădare
să devin dintr-o dată ușor
Greul pământului
care e dragostea lui pentru mine
să-l schimb într-un gând, într-o înălțime
Dragostea acestui glob imens și greoi,
prin moarte
Dacă m-aș fi numărat în trei sau în doi
l-aș fi lăsat ca vita fără pășune
și ca lumina
fără de ochiul de rugăciune

Mai sunt pentru că el mă este.

Dar ce lungă și sângeroasă poveste...

**cina generală*

Vezi, îmi spuse el,
vine un moment în care durerea se schimbă în indiferență
și nenorocul
în obișnuință
Nu-ți mai pasă cine știe ce, -
și un fel de liniște
începe să te cuprindă
Te surprinzi, îmi spuse el,
privind prin brazi, prin cai, prin ocean

Și prin alte multe
ca prin sticlă
Al tău și al fiecăruia, -
îmi spuse el,
nu se mai sprijină.
Fosta dragoste, foamea,
strigătul, îmi spuse el,
par împărțite la o cină generală
Ah, dar existența fiecărui individ, îmi spuse el
este nesfârșită și măreață
Resturile ei nu durează decât o secundă,
iar întinderea morții, nici atâta.

****adunarea prin îndepărtare***

Este ceea ce este.
Legea este a totului, tot ceea ce este.
Îndepărtarea de lege se numește eroare.
Eroarea este îndepărtarea de este.
Eroarea este, estele fără să fie el.
Ea este primul altceva.
Ea fuge din unu, devenind cu unu, doi.
Este adunarea prin îndepărtare.
Este ceea ce am putea zice : unu fără unu fac doi.
Nu este ceea ce nu este.
Unu cuprinde totul lui este.
Doi nu, adică e puțin.
Trei nu, adică e mic, adică e în af ară, adică nu e.
Este adunarea prin îndepărtare, adică
unu fără unu, care este fără unu, fac trei.

****blestemat, ah, ochi de piatră***

Vai vieții mele, încă de la naștere
ochi de piatră în trup de apă...
Vederea, ca tăria păianjenului
sprijinindu-se pe balele lui geometrice
Atârnă greu ochiul de piatră
și sfâșie apa
La ce bun vederea pietrei pentru apă
când trebuie să înghețe apa de
frig când trupul trebuie să-mi fie de gheață
bloc lucios și transparent de gheață
gheață tare, gheață solidă
ca să nu-mi cadă ochiul de piatră
de sub sprânceană
ca să nu-mi alunece prin piept
prin pântec și prin picior
ca să nu-mi ajungă vederea lui de piatră
sub tălpile mele de apă

Blestemat, ah, ochi de piatră în trup de apă
trebuie să-ngheț ca să te țin sub sprânceană
mai friguros decât frigul
trebuie să mă țin
în toiul frigului
ca să văd vederea pietrei cu tine
Blestemat, ah, ochi de piatră în trup de apă !

**luare*

Tu n-ai să mă lași, nu,
nu, nu mă lăsa
frate plopule, frate !
Vin și îmbrățișez cu repede mea viață
viața ta lentă
N-ai să mă lași,
nu, așa că nu ?
N-ai să mă lași f rate,
nu așa că nu ?
Mă voi scurge pe scoarța ta,
ca ploaia,
dar tu, nu așa că tu,
nu așa că tu o să mă ții,
nu așa că tu nu o să mă lași, -
și atât de puținul punct
al amândoura
o să-l f aci de sărbătoare...
Mi-e somn, f rate,
înradăcinează-mă, tu,
înradăcinează-mă.

**fiziologia unui sentiment*

Îmi pun cuvântul pe gândire
și ea se rupe strigând și urlând
O, de-aș avea o cât de câtă greutate
aș putea să zbor

Îmi pun mâna pe pământ și el se crapă
și fug sobolii din galerii gemând
O, de-aș avea o cât de câtă greutate
aș putea să zbor

Îmi pun sufletul în trup
și el mi se lungește la vale
suferind ca râul de munte
cu peștii smintiți în el
O, de-aș avea o cât de câtă greutate
aș putea să zbor

Mă așed în genunchi în fața ta
și ți se fărâmă fața
de fărâmele genunchilor mei
O, de-aș avea o cât de câtă greutate
aș putea să zbor

Pun mâna pe șarpe
și el se face țărână
Pun mâna pe șaua calului
și el se face pulbere

Îți spun o singură vorbă
și tu curgi de sub ea
aidoma sângelui de sub cuțit.
O, de-aș avea o cât de câtă greutate
aș putea să zbor

Strig, și păsările cad sub strigăt
Plâng și scara se cristalizează
Încerc să stau ;
secunda se rupe neagră.
O, de-aș avea o cât de câtă greutate
aș putea să zbor.

****simț***

De ce nu sunteți voi care sunteți.
Hai să ne facem casă, vă strig
sau măcar loc pentru a dormi
De ce nu sunteți voi care sunteți ?
De ce dormiți în gangul unei stele
de ce împrumutați raza
de ce nu sunteți voi care sunteți ?
Tristețea, această lume a vieții noastre,
ea, tristețea,
de ce din pricina ei.
să nu fiți voi, care sunteți,
să nu fiți
voi care sunteți
să nu !

****creionul plin de sânge***

În memoria lui Nicolae Ștefănescu

Placentă maternă
nedezipită încă de cuvântul pe care-l strig,
seducție a mirosului greoi
din care nedezipit, sunt.

Născut pentru jumătatea de viață
cea a barbarilor, cei pe jumătate născuți,
la adăpostul acestui urlet continuu
încerc să am curajul să mă nasc pentru moarte.

Eu să fi fost acela care aș fi putut gândi
faptul omului că este egal cu întimplarea sa ?
Eu să fi fost acela care să fi văzând
măria pietrei că e totuna cu măreția muntelui ?

Aah ! om de om, născut de născut
n-am spus că sunt aidoma,
Piatră, cine-ar zice că aș fi zis însumi
că dânsa este aidoma ei.

Omul este egal cu omul.
Bolovanul nu este egal cu șira munților.
Da, însă da
omul este tot una cu piatra.

Placentă sângeroasă,
strigăt de mamă, urlet născător
de durere ființândă, de
ombilic neretezat !

Eu nu am vroit să mă nasc, -
nu, nu, eu am vroit să mă nasc,
de pustia morții
n-am vrut să mă încoronez

și nici de această încorporare

Placentă care-mi ține loc de aripă, -
sângele care-mi ține loc de vază, -
acest miros care-mi ține loc de muzică,
nedesăvârșitul cântec

Întronând singura a mea existență, -
pe care merg cu două picioare
drag de soldat al patriei
lăsat în frigul de dintre două războaie

Și deodată, explodează punctul gânditor.
Vai câtă credință și câtă
înțelegere a celor pieritoare
Atâta lumină într-o parte, într-o parte
cum să nu o ajungă întunericul ei.
Ce ecou să fii...

Dânsa, piatra se luminează odată cu întunericul ei
noi, mai grăbiți, ne întârziem întunericul
Punct gânditor explodat
o grabă numai, și atât

Noi doi nu vom mai fi măcar nici unul.

Văd acel ceva numit cer
Văd ce văd și după aceea nu mai văd.
De frig mă trag în mirosul de sânge
de acolo nu scot în afară
decât roșul înghețat.

Ooo... placentă și cuvertură, -
cap atârând ca o lacrimă osoasă, -
cu tăietura gurii de foame de rază

Ooo... țipăt jalnic,
urlet schimonosit
al neputinței decât de cuvinte, -
al clădirii cu oase pe dinlăuntru –
iar nu cu oase dalbe pe dinafara dalbă

De ce să fie marea moale ?
munții cu pești și cu balene
de ce nu sunt înlăuntrul lor ?
Ce păsări migratoare zboară înlăuntrul meu ?

Ce răcnet pentru o biată piatră născută prelung.
Ce nefericire de a fi.
Cutuma morții egală
pentru tot ceea ce este.

Placenta luminii, arzătoarea placentă a luminii
născându-o pe jumătate
Înfigând-o ca pe-o suliță în pieptul primitor al morții

Ia-mi ochii înapoi, mamă,
auzul ia-mi-l înapoi, mamă
Dragoste este ce sunt.
Aceasta este predestinată morții

Nu mă îmbogăți,
însigurează-mă numai cu a iubi, iubire

Lasă-mă mamă
să-mi moară numai felul
îndrăgostirii
placenta sângerează
ia-ți-o cu nenăscutul de mine, cu tot,
înapoi !

***

Lapte roșu, de sabie, aș bea

cînd la începutul iernii, crivățul întinde
gâtul lui nesfârșit cu cap de stea
și cu trupul dincolo de munți, în morminte

Presimt cum trece pr in el o respiraie
de rază însingurată, polară
Cu colți de gheață împing, în disperare,
din sânul Ursei, pruncul, în afară.

**autoportret*

Eu nu sunt altceva decât
o pată de sânge
care vorbește.

**de ce ?*

Dacă ar fi să spălăm apa, -
cu ce fel de apă
ar trebui s-o spălăm pe ea,
pe dânsa ?
Ah, m-ai făcut să cred cuvântul, -
adică felul de a mă naște și de a muri :
ah, m-ai făcut să cred că sunt el,
și că el, ești tu.

De ce-ai mai făcut iarba, te întreb –
pe cal de ce l-ai mai făcut
te întreb,
pe țânțari, pe dihori
i-ai făcut, și de ce i-ai făcut ?
De ce l-ai făcut pe pom
ca să mă umilească, de ce
l-ai mai făcut pe pom, te întreb...
...ca să mă scuipi, l-ai făcut
pe șoarece, pe porc, pe câine, și
te întreb de ce ?
Ah, am crezut că exist
pentru cuvântul care trebuia să-l bei
fără să-ți fie sete ! . . .

De ce
ai mai făcut piatra stătuiă,
să fie, -
și de ce mai m-ai făcut
să zbor cu aripi, deasupra ei,
de ce ?

****a pierde tot ce se poate pierde***

Bărbatul este un animal indirect,
Gingaș sufletul lui
de neînțeles este.
Umbra unei frunze o ține în brațe,
frunza nu, frunza nu.
Fuga unui iepure o ține pe câmp,
iepurele nu, iepurele nu
Foame îi e de ce n-au mâncat alții, -
frig îi e
tot timpul de alte stele
Animal indirect, lumină pentru orbi, -
gingașului se vădește,
prin băltoaca de sânge
Nu naște ci visează, -
nu doarme ci ține în mână arma !

Neputând să piardă nimic
el pierde totul !
moare numai omorând.
Inventează puterea din absență.
Lumină în sine însuși.
Ochi scobiți cu degetul și scurși obraji,
ud al luminii, -
neputând să ții un copil în pântec
tăierea gâtului în chip de sabie
o ții îngropată în pământul de război al nimănuia

Ce poți să pierzi tu, -
născut pentru pierdere totul îți este destinat pierderii
Animal indirect
sufletul tău gingaș nimănuia
de trebuință este

Bagă mâna în pământ și scoate
sabia iar nu sămânța !
în singurătatea lui A
nu-l îndrăzni pe l

Animal indirect
lasă-te sus.

****cântec de leagăn pentru arca lui noe***

I
Ca un tren cu soldați plecând spre front,
trecând prin gări,
așa este starea mea de acum,

băutoare de apă fișnită,
uitătoare de numele scrise.

Va trebui să legăn în brațe șina ferată,
să respir până în strămoși
fumul sălbatec al locomotivei,
cerul.

Desigur, am să mor pe drum,
îmbolnăvit de stele ca de bube,
se va lua ca râia lumina de pe mine.
În genere, oamenii vor fi orbi.

Nu am să scriu nici o scrisoare,
am să-mi bag mâinile până la cot
în cutiile poștale din gări
și am să mă spăl pe față cu :
"al vostru cu dragoste".

În raniță port amintirile altcuiva ; -
în loc de batistă am o trădare de muci,
când mă scarpin, Romeo se jeleşte
și strigă; plângând :
"Mă însângerezi și asta n-ar fi nimica
dacă nu s-ar lipi praful de Roma !"

Mă văd, mi-a zis, mă văd, mi-a zis
ieri au vrut să potcovească cu mine
lumina de la o lumânare.
Nu m-am lăsat.
Măinile bătrânei începuseră să miroasă a friptură de porc !

Oprește marfarul în gară ;
soldatul beat se coboară,
se ușurează ca și cum ar cânta,
se acoperă cu dorul lui de acasă,
cuvios

Se urcă în vagon,
în timp ce vagonul se urcă în cer,
în timp ce
urcarea se urcă
și steaua apune, -
pe acoperișul de tablă buclată
al gării, apune.

II

Mai dormi și tu că ți-a venit rândul.
culcă ce ai văzut
și pune pernă
limba vederii cu care ai lins ce ai văzut.

De o vedere, greacă,
calul, înțepat, a spus i-ha

De o vedere latină : -
zdrang, cu ei peste piatră !

Noi nu vom fi iertați niciodată
din pricina noastră.

Noi nu vom fi iertați niciodată.
din eroarea de a fi.
Să te naști din altcineva
înseamnă a muri în altcineva.

Soldatule ai început să miroși
Trenul tău, soldatule, a început să miroasă,
terasamentul miroase.
Spălați-vă cu un cutremur !

III

Calule, dragule, dormi
Dragule, iepure, dormi
Dormi tu, soldatule,
doarme-ți-ar gloanțele
ranița și familia !

Câtă sare pierdută,
ce nădușeală,
ou de porumbel ouat la tine în buric, -
și tu,
de nimica ce ești canalie,
stea care în loc de raze ai
coarne de melc cu ochi în vârfuluri...

Pune mâna pe ele,
bagă-ți degetul în gură. După aceea,
cântă din el și din tine
cântă-ne !

IV

Să salvăm tot ceea ce provoacă moartea
gloanțele și gelozia ?
Să salvăm nedreptatea și să apărăm durerea ; -
chinul și trădarea ?
Chinului și trădării, să-i dăm lapte de capră ;
să culcăm în patul părinților noștri neliniștea,
iar dacă se trezește s-o ținem la masă ?
Pe noi, să ne dăm ei de mâncare
Ochelari măritori sunt trupurile
noastre pentru miopia minciunii
Să pipăie cu singele meu

lama cuțitului, cei
pătrunzători și ascuțiți.

V

Urcă moartea ca apa atrasă de lună
Viața mea plutește deasupra ei ca o arcă
Din mine se va salva numele meu,
din tine se va salva duhoarea ta,
Mi-a ajuns la bărbie apa aceasta ; -
pe limbă mi s-a revărsat apa aceasta
în nări mi-a intrat apa aceasta.

Ce e urât plutește deasupra :
lovește razele între ele și le zornăie
Stele păcătoase, dar plutitoare, -
stelele dihorului plutesc pe apa aceasta

Ce a fost curat și greu a căzut la fund, -
zarzărea murdăriei se înalță la ceruri
Un zeu al crimei împarte nedreptatea.
Noi, am fost numai dopuri la vinul din sticla lui

Să salvăm musca albastră
să nu care cumva să se înece gripa,
aură de febră
luci de var !

VI

Nu bou-vagon, ci soldat-vagon,
ah, voi muzici
tunuri cu țeava de carne
trăgând în inamic copii de lapte
bum !
...cât sânge pentru un biet zgomot !

VII

La-la-la-ri
și la-la-la
copac cu cioc de pasăre ;
bătrâna mea zboară peste mine
- Se lasă apele, mi-a spus
(ținea în dinți o măslină).

Deasupra bătrânei mele zbura bătrânul meu
La-la-la-ri
În loc de curcubeu el avea o culoare
(ținea în ea un miros ca o creangă de măslin)

Mi-am pus mâinile în șolduri și am strigat la animale :
Specii iubite și dragi rase,
jigodii de plante și parfumați șoareci :
apa va continua să scadă tot timpul,

toată viața noastră va fi o uscare de ape,
tot timpul vieții noastre apa va scădea sub noi !
Ne-a părăsit Araratul !
Cu cât va scădea apa cu atât ne vom îneca mai mult

Cum, unde s-a dus ?
Dragii mei, aceasta este o altă poveste ! ?

****șo, pe zeită***

Ce, tu ești numai pentru privit !
Ce, tu crezi că moartea e numai pentru murit !
Ce, tu crezi că soarele e numai pentru răsărit !
Ce, tu crezi că inima e numai pentru bătut !
Tu crezi că spirala cochiliei
pentru cornul melcului e numai un scut !
Ce crezi tu, că ce se crede
e verde din iarba verde !
Ce crezi tu, că eu și tu
suntem da, sau suntem nu !
Ce crezi tu !
U!

****cutumă***

Alungiților pe verticală
l-ați uitat pe împărat.
El se duse de-a-ncălare pe ovală
harta marelui regat.

Bat din pășări ca din tobă
peste aerul agrest.
Stau pe timpuri într-o robă de
dintr-un albast celest.

Mă-ntretaie, vai, murirea
care desenată fuse
în de toată firea
cuielor, opuse ;
Dor mi-a fost de a mea coroană,
dară tâmple ca să bag sub ea
n-avui, o , istorie romană
decât numai stea.

****o literă în oglindă***

Nimeni nu s-a îndoit de faptul

că mărul este prost,
că gustul lui nu are idei,
că roșeața lui nu este rece...

Dar cum ne-am mai aprinde
frigul, cu mere
și am face o mare economie
nemaiazând umbra...

Ah, tu ți-aș zice
și toți am înțelege despre ce
e vorba
chiar și eu
chiar și ne
într-o lume alta...

**strigăt de ferire*

Medievală lumină pe mobile vechi
prin sticla groasă trecând ca printr-un război punic,
rărită și subțiată, logodită cu lenea,
călărită de pleoapele ochiului care se-nchide,
amurg al oaselor și al pieilor,
noapte a respirării cu vise.

Domnia-sa ne-a întors ca pe un ceas,
ne-a reglat să fim lucizi în timpul zilei
și somn lăbărțat și fără vâsle
ne-a dat pe sub lună noaptea.

De ce am-împinge prin alcool
visul de noapte sub miezul zilei ?
De ce am-muta cu norii umbra
pe care alergând copilul și-a lăsat-o acasă ?

Haideți vă rog și vă implor să haidem
insuportabili stând și înțelepți.
Două-trei guri de aer mai avem
Și apoi... Și apoi...

De ce la urmă și înaintea
trecerii noastre în nimic, -
acum să dobândim înțelepciunea
știința dreaptă a durerii !

Haideți vă rog și vă implor
la dezlegar ea țăr mului de lucruri
la valea triștilor ficați de păsări
de la ospăț când stați, ah, vă implor.

Acum când numai o secundă

lucioasă ca un principat german
ne mai desparte de Mediterana
albastră a lui Odiseu

Ah, vă implor să nu-i lăsăm pe tineri
și pe adolescenți ah, vă implor
spuneți-le greșeala morții noastre,
pe foarte viguroasa de greșeală a lor.

Să nu-i lăsăm pe ei, pe mult copiii
car e din trupul nostru s-au născut,
ca un ecou să ne repete viața.

sunt noi erori ce nu au fost făcute
sunt crime împotriva razei ce n-au fost
noimă nu are și nu are sens nu are semn
nici datină nu are
să-nvețe trupul nostru pe de rost.

Ah, vă implor, vă rog acum
când suntem înțelepți când suntem apți
de a desface adevărul de minciuna
unului doi treiului cinci ca niște frați.

Vă rog și vă implor, hai să le spunem
greșeala noastră am trăit-o noi
voi dragilor trăiți-v-o pe-a voastră
un infinit există de greșele noi.

Haideți acum când murim cu moartea
îmbrățișați în preacurvie
Haideți vă rog să îi lăsăm să fie
pe-ai noștri tineri mai curați.

Să nu mai facă ei greșala noastră,
nici crima împotriva calului și-a stelei
și nici scuipatul împotriva mării mare
și nici grăunțe să nu pună în himeră.

Loc liber este pentru alte noi
greșeli și plânsuri mult sărate
Hai să-i lăsăm pe tineri noi,
deplin curați și-n sănătate.

**respirări*

Ce poftă de viața mea avea
ceea ce nu era
Ce poftă de nu era, avea
ceea ce nu, nu era

Umbra luminează-mi părea, -
iar muntele în zbor că zbura
A, nu-mi mai era A.
Era, nu-mi mai era.

**mai puțin decât a fi*

Ce dacă vii din altă parte ;
ce dacă și tu ești tot animal ;
ce dacă la turme, la stoluri, la șapte,
la ciurde, la herghelii, la cvartal, -
ce dacă noi doi am fost primii
care au fost hărăziți demâncării
pe alte planete cum fură creștinii
hrană uitării.
Ce dacă ei ne-au mâncat cu o gură
prin care-am trecut și ne-am dus mai
adăogând o făptură
ia trupul acela de sus.
Ce dacă, ce dacă
altele fost-au mințile
și în potopul de carne pe arcă
ne-au fost luate doar osemintele !...

**cântec*

Pe nervul acestei priviri
o doamne ce multe orbiri
o sfinte ce multă vedere
avui pentru muiere.

Pe nervul acestui auz
o doamne ce suflet ursuz
ce mers legănat de tăcere
avui pentru muiere.

Pe nervul acestei sprânceni
o doamne ce ninse poieni
ce tristă putere
avui pentru muiere.

Pe nervul acestor nervi
o; doamnă, îți fură mult servi
dulci pietre în înmuiere
ochii mei pentru muiere.

Pe nimicul fără nimic
ce tristă cântare ridic
lerui ler și lerui lere
și numai spre o muiere.

****omorârea calului***

Bate-ți cu cureaua calul peste bot
îi spumegă-n zăba amurgul
cu mine și cu dealul tot
să-ți bați peste ureche murgul !

Înfîge pîntenul de fier
în pielea lui neargăsită
încep să curgă înspre ieri
și oră și clipită
e cal troian atît îți spun
și spart mult prea devreme
nu vezi e-nvăluit în fum
și are-n jur de răni sprâncene
și gene are calul tău
la sângele ce-i curge din ureche
să-l bați cu biciul lung și rău
pe calul care mi-e pereche
să-i dai cu raze-n steaua frunții
să-mi dai cu raze-n steaua minții
atât îți spun atît îți strig
să-l omorâm. Se face frig.

****ochiul pătrat***

Nu pot să cred că păsările zboară,
că ele se sprijină pe ceea ce nu este,
că tu mă iubești pe mine
fără să-ți fiu câine...

Există un aer al pierderilor
și o nemișcare a caprelor negre,
dar eu nu le-am respirat
de cînd îți sunt câine.

Mai ai pe altcineva de lovit
din dangul acela scoțînd din el o statuie ?
Hai vezi-mă și haide lovește-mă !
Numai eu îți sunt câine.

****oratoriu***

Nimic mai ambiguu decît linia dreaptă,
nimic mai dureros decît nunta
...și mai străin decît sărbătorile
anului nou

nimic nu este.

Nimic mai liber decât somnul,
nimic mai salvator decât oboseala
și decât adolescenții cei doi
pe care ieri i-am văzut sărutându-se,
nimic mai din trecut nu este...
Nimic mai statornic decât aerul
și nimic mai invizibil decât el.

****înainte***

Se dedică dui *Artur Lundkvist*

Eu sunt o locomotivă cu aburi
în urma căreia șine-le se evaporă.

Eu sunt o pasăre care zboară
în urma căreia aerul se pietrifică.

Eu sunt un cuvânt care se rostește
lăsând în urma lui un trup.

Eu sunt timpul ce sare
dintr-un ceas care se cristalizează.

Eu sunt iarba
cocoșată de verde.

Eu sunt foamea alergând
înaintea unei burți.

Eu sunt cel care se naște
dintr-o mamă atât de adevărată

pe cât de neadevărat sunt.

****schimbarea aerului***

Mă uit în ochii tăi și îți spun :
în curând vom da naștere unui copac
dureros și verde, dureros și verde.
Continuăm ?
- Continuăm !

Îți pun o mână de fier pe umărul tău de plumb
și îți spun :
în curând vom da naștere unei săbii
ea ne va arde și ne va durea.
Continuăm ?

- Continuăm !

Te ridic peste pieptul meu.
Curgi peste el cum curge laptele pe piatră.
Mă uit cu ochii mei în ochii tăi și îți spun :
am nevoie de o barcă și de șapte lopeți.
Toate acestea le voi smulge din trupul tău.
Te întreb solemn :
crezi că pot să continui ?
- Continuă.

Aceste păsări care zboară în respirația ta
toate aceste păsări care-ți flutură în jurul nărilor
alungă-le pe toate
alungă-le ! Am nevoie de un aer liber !
Ca să zbor am nevoie de un aer liber.
- Vrei să schimbi aerul ? - Da.

****schimbarea***

Deodată, am simțit cum renaște în noi o vorbire,
și tremuram cu gurile lipite de ea.
Ce ochi mai trebuie să fi avut și auzul
când lângă ureche auzirăm o stea.

Cu o aripă lungă, prelungită, tăioasă,
deodată, îngerul ne-a înșirat pe amândoi,
și astfel înjunghiați de aceeași durere,
pluteam în aerul vorbirii celei noi.

Cu tot cu noi își ridică aripa părând
ne-ngreuiat.
Aproape sângeram pe ascuțișul unui cuvânt de împărat.

Unde ne zbori, în care înțelesuri,
în ce puțin de trup măreț de zeu,
în ce înaltă, nedistinctă de vorbire
din care absentează tu și eu,
din care tot ce știm că e, nu este
și ce nu știm, pare a fi ?...

****frica și alergarea***

Dormeam atât de dus într-un iepure
încât alergarea lui speriată
zguduindu-mă m-a trezit somnoros
și m-a lăsat să dorm
într-o iapă.

Dus dormeam într-o iapă,

i-ha, i-ha se-ndrăgostise de dânsa
vocea unui om
întristat de gloanțe.

El a căzut mângâind cu mâna
un zid.
Mâna lui uscată și moartă
mi-a apucat ultimele cuvinte
ale vorbirii
pe care acuma încerc s-o înnod.

****de tristă dragoste***

Să lăsăm obiectivitatea pentru roțile dințate
pentru șuruburi și pentru șaibe.
Dacă timpul trece așa cum trece
tu nu ai dreptul să mă privești fix.

Să le lăsăm celor fericiți dreptul
de a bea apă
atunci când au gură
și pentru că numai lor li se face sete.

Dar atunci când dorm, când dorm
atât de adânc
când dorm așa cum dorm
desigur tu nu ai dreptul să te trezești
și să pleci.

****contemplarea lumii din afara ei***

PARTEA I : NERVUL TERESTRU

*1. Cel care a murit despre
cel care nu s-a născut*

Ne trebuie un timp care să ne împace
felul nostru de a fi,
care să ne lumineze ochii,
ochii care au început să crească anapoda
pe tot cuprinsul ființei noastre,
ochii din nări și din degete,
ochii groși din călcâie
precum și ochii
pe care-i eliminăm tot timpul din noi
sub ciudata înfățișare a cuvintelor
și a strigătelor.

El va fi vedere,
noi știm aceasta,

el va fi vedere.
De aceea i-am și pregătit
paturile ochilor noștri
pe care-i ținem neplânși.
Pentru el îi ținem curați și neplânși
să aibă unde trage peste noapte
în orice secundă ar veni
când va veni.

2.Nervui terestru

Iată prima parte a descrierii :
aici, în această zonă cosmică
sub pleoapa albastră.
toți se mănâncă pe toți.
Neîntrerupt, toți se mănâncă pe toți.
Omul mănâncă pasărea,
pasărea mănâncă viermele,
viermele mănâncă iarba,
iarbă mănâncă resturile omului,
resturile omului mănâncă piatra,
piatra mănâncă apa,
focul mănâncă aerul,
aerul mănâncă pământul.

Este de mâncare cât este,
dar ea nu se termină niciodată.

Zgomotul car acteristic
este acel al fălcilor mestecând

Iată acum principiul :
cea mai mare dimensiune din cosmos este
punctul.
Unul nu este mai mare decât altul.
Muntele este un punct
și firul de iarbă este tot un punct.
Iată credința :
de multă vreme hrana
care-și este sieși hrană
care este pentru hrană, hrană
și car e se potolește cu hrană
s-ar fi sfârșit în acest punct albastru.
Vine însă din afară lumină
vine însă din afară radiație oarbă.

La baza acestei foamete,
la baza acestei neîntrerupte foame
este lumina din afară,
este radiația oarbă din afară
care adaugă celui mâncat
și îi repune la loc

partea mâncată

3. *Fonetica terestră*

Diferite sunt învelișurile :
iarba pentru pământ,
apa pentru pești,
blana și pielea pentru carne,
țipătul pentru frică,
literele pentru cuvânt,
și, la urmă, peste tot aerul.

4. *Morfologia terestră*

Apa este majoritară.
Din această pricină,
în foamea generală,
ea ocupă un loc distins, princiar,
numit setea generală.

La rândul ei, ea bea și mănâncă totul.
În genere și văzut de la mare distanță,
între oameni, animale și plante
nu există nici o diferență.
Este o planetă de mărimea unui punct
pe care diferite puncte
se socotese a fi stăpâne.
De la distanță,
nu se poate-adjudeca
cine este stăpânul planetei,
care punct stăpânește punctul.

Putem deduce, însă că toate au un lucru
comun
și anume, burta, stomacul.

În jurul stomacului,
unora le-au crescut frunze,
altora le-au crescut aripi,
altora le-a crescut creier.
De la distanță, însă.
nu există aproape nici o deosebire
între ce a crescut
în jurul unui stomac
și ce a crescut în jurul altuia.

Toate aceste burți au aceeași foame
ca dovadă că se mănâncă unele pe altele,
ca dovadă că sunt.

5. *Sintaxa terestră*

Deși toate ființele și lucrurile
de pe pământ
trăiesc într-o deplină amestecare

deși totul nu este decât o nesfârșită cină,
deși departe, din cosmos
toți la un loc au o singură viață
deși de departe, de foarte departe
nu străbate până în cosmos
decât un fin murmur
de fălci și mandibule,
de rădăcină și de valuri
cronțănind

deși nici aceasta nu poate avea
o anumită înfățișare,
totuși am putea spune fără să ne
înșelăm prea mult
că există o oarecare ordine și
o oarecare așezare
a ceea ce există acolo

Bunăoară întotdeauna când cineva
mănâncă
altcineva este mâncat.

PARTEA .II : NERVUL DIVIN

1. *Cel care nu s-a născut despre cel care a murit*

Acest punct de culoare albastră
care-și zice sieși pământ
el este ochiul,
el este patul de odinioară
el este patul de odihnă
al vederii în genere.

De la mare distanță,
de la foarte mare distanță,
nașterea lumii și apoia ei
sunt lipite
și dorm îmbrățișate în acest punct
albastru.

Aici toate felurile
se strâng în brațe
și toate chipurile
se suprapun

Aici toate numerele dorm
în cifra unu,
iar cifra unu doarme

în acest punct albastru

Aici și infinitul văzut din infinit
este un punct

Aici e singurul loc tragic
pentru că domnește unu,
iar nu zero,
pentru că domnește singurătatea,
iar nu nimicul,
pentru că domnește moartea,
iar nu neființa.
Aici domnește deznădejdea,
iar nu vidul.

El este punctul,
el este divinul punct albastru.
Inima tuturor inimilor,
trupul tuturor trupurilor
și sângele scurs
al tuturor rănilor din cosmos.

Aici este cimitirul
în care a fost îngropat
osul stelei Antares.
Aici este leagănul
în care urlă și se zbate
copilul din flori
al stelei Arcturus.

2. Nervul divin

Iată a doua parte a descrierii :
sub pleoapa albastră,
aici, în această zonă cosmică
toți se nasc din toți,
neîntrerupt, toți se nasc din toți.
Omul se naște din pasăre,
pasărea din vierme,
viermele din iarbă,
iarba din resturile omului,
nașterea omului din moartea ierbii,
moartea pietrei din nașterea ierbii,
nașterea pietrei din moartea apei.
Toți, într-una, unul dintr-altul
punându-și trupurile cap la cap
înnodate cu verigi de moarte.
Iată acum principiul :
cea mai mare dimensiune este viața,
Nici o viață nu este mai mare decât alta,
nici o moarte nu rămâne neîmpodobită
de o naștere.

Iată credința :
aici se creează timp într-una,
se produce timp,
se moare și se naște timp,
se mănâncă timp,
se vinde timp,
se depune timp,
se modifică timp,
se risipește timp,
se economisește timp.
De foarte departe
se poate confunda a
cest punct albastru
cu timpul

3. Cântecul

El întrerupe cu sinea sa
orice altă mișcare.

El face să nu mai fie
ceea ce este
și să apară în ființă
ceea ce încă nu s-a născut.

El schimbă totul în vedere
înfometând lumina.

El leagănă moartea
până când răsar din ea cuvinte
și împodobește cu lacrimi
legile stelelor fixe.
El este numit, uneori sufletul,
dar cel mai exact ar fi să-i spunem,
totuși, cântecul.

4. Cântărețul

Nimeni n-are nevoie de el,
dar fără el nu se poate.

Spune-ne cum ne mâncăm unii pe alții,
i se spune : - și fă-ne să plângem.

El știe plânsul altora
și lacrima care li se cuvine.

Pe pământ, din neamul oamenilor,
se nasc cântăreți.
De asemeni, din neamul ierburilor.
Și din neamul animalelor,

pietrelor,
peștilor,
apei,
aerului,
focului,
se nasc cântăreți.

Pe pământ tot ceea ce există
are nevoie din când în când să plângă.

5. *Sensul*

Aici se încheie
scurtul raport electronic
obținut cu ajutorul computerelor
în care s-au introdus toate fișele
cu informații necesare.
Văzută din afară,
lumea și locuitorii de pe punctul albastru
pot fi caracterizați prin aceea că sunt
și pot stârni ciudatul sentiment
că au tendința de a fi.

Pierderea cosmică investită în
ei este lumina de la diferite alte stele.

Ei produc, în schimb, pentru cosmos
timp.

**ducerea*

- Un-te duci soldat ?
- Mă duc la-mpărat !
- Un-te duci tu sfeclă ?
- La 3 și 14!

- Un-te duci tu fată ?
- Eu ? La împărată !
- Un-te duci tu sfeclă ?
- La 3 și 14!

- Un-te duci tu iepure ?
- În de peștere...
- Un-te duci tu sfeclă ?
- La 3 și 14!

- Un-te duci tu vulture ?
- În sfârcul de strugure.
- Un-te duci tu sfeclă ?
- La 3 și 14!

- Un-te duci tu suflete ?
- Pe drum fără umblete.
- Un-te duci tu sfeclă ?
- La 3 și 14!

****a-mi da din mână de mâncare***

Te-ai înstrăinat de mine, mamă,
nu-mi mai dai din țiță de mâncare,
ci din mână,
Am ajuns să avem masă în casă, mamă,
am ajuns să avem masă în sufragerie.

A devenit de lemn sânul tău, mamă,
masă cu pahare, sfârcul țiții tale.
Dă-ne mie, mamă, și prietenilor mei de băut
și după ce ne săturăm setea de viață
dă-ne de murit, mamă.

****cățărarea pe o rază***

Mâna mi se ardea
până când nu mai era.
Ochiul mi se orbea
de nu mai vedea.
Inima mi se-nfunda
în tot ce era.
Urcarea urca
în spate o stea.
Strigam când muțea,
eram cât era.
Nu 1, ci A,
îl știți voi pe A,
murdarul de A,
luminosul de A...

****cântec***

Ce grea e raza, doamne, a ta,
mi-ar trebui un ochi de otravă
ca să văd,
linia păsării când mi se face, A
și stânca prăpăd.

Ce greu se ouă un ou !
Ce muncă pentru oval.

Nimeni nu este al său,
și nici nimeni
nu este al tău

Păsări iubindu-se-n aer.
Păsări iubindu-se-n crengi.
Poți tu, singuratecule
văzându-le
să le-nțelegi ?

**doi soldați de după luptă*

- Eu, zise Iovis, încă mă mai speriu
- de crima împotriva gândacului negru.
Mă scârbisem de dânsul și-l pândeam
cu sandaua.
Alerga în zig-zag
loveam în cărămidă de săreau scânteile.
Deodată gândacul s-a oprit, s-a răsturnat pe spate
și-a strâns labele de gândac și s-a dat mort.
Aici începe crima, spuse Iovis,
când dai în cel care se dă mort.
Ce scrâșnet, ce scârbă
- Stai să vezi, răspunse Capitoliu
dresam un cal care de fapt era o iapă,
deci, nu avea în sine durerea castrării.
După luptă, ce crezi că făcea ?
O mângâiam și ea își băga brusc capul
cu gât cu tot
sub subțioara mea
Ce crezi ?
Era un cal calin.
Ah, și eu am avut un câine pe care-l chema Mordador.
Cînd mă-ntorceam acasă se târa
udându-se de emoție
se târa spre mine dând din coadă.
A murit bietul de el
și, habar n-am dacă era câine sau cățea
- Pune-ți scutul pe tine
că e frig, o să ajungem, Iovi,
să vorbim până când și despre pisici.
Măine barbarii împăroșați
or să ne mânjească mâinile cu sângele lor.
- Noapte bună, bă
- Noapte bună, bă

**cântec*

Se urâtise trupul gândit

cuvintele erau spuse într-o limbă străveche și barbară.
A trăi, devenise am trăit,
începuse ceva din sinea mea să moară.
O pată de umbră m-a traversat ;
era numai de la un vultur în zbor
ce-ntre rupea minunat
locul în care m-am născut,
de cel în care o să mor.

Cine te-a plins cu ochiul lui pe tine soare,
lacrimă arzătoare ?

****patru afirmații în sprijinul realului***

finului meu Tudor Drăgănoiu, cu prilejul nașterii sale

I
Ah, strămoșul tuturor pietrelor
e cântecul.

II
Numai în somn fiind
aș putea zbura - pasăre fără de aer.

III
Și astfel,
plingând dezgrop sabia
râzând tai capul.

IV
Pricina ochiului nu este lacrima
ci vederea.
Nu,
să nu confunzi niciodată
ceea ce este real cu ceea ce este
adevărat.

A iubi este real,
iubirea este un adevăr.
A iubi este
Iubirea se este.

****adaptarea la aer***

Raza acestei păsări zburânde,
ochiul, mi l-a îmbolnăvit de zbor.
Puținele de tot secunde
mă vor să fiu orb și să mor.

Ah, aer, suf ocat,

al vremii când apă mi-erai, respiraie,
de rechin împărat
în străfundul de mare.

Simt că această rotundă
de clipă, - are un aer suav !
Redă-mi linia, o redă-mi-o, din undă,
ochiului meu zugrav.

**haiku*

Mă mușcă un câine ah,
privesc prin el
ca printr-o fereastră.

**blânde și ferocele activități ale însuflețitelor și neînsuflețitelor*

Deodată gândul mi s-a schimbat în vedere
și ea a început să mă doară
ca o dezmoțire
Un fel de creștere de picior pentru
salt pe secundă.

Deodată, totul a început să treacă și să se treacă
să nu mai stea și,
să se alerge.

Ghimpi mi-au crescut în interior
înțepind ceea ce ar fi trebuit să mă învelească.

Să rupi ce n-a existat niciodată
și ruptura să-ți fie lumină
durere ca o trombă
în absolutul deșert !

II

M-am pomenit mâncând fără să-mi fie foame
m-am pomenit respirând lapte
fără a mă fi sufocat vreodată
înainte de aceasta.

M-a încercat un sentiment
ca o apăsare
când niciodată avusesem greutate
Mai târziu am știut că el era frica.

Din necuprins mă micșorasem deci.
Altfel cum ?

Altfel de ce ?

Câtă singurătate
A fi!
Ce fel de unu și total
a avea !

Nici târzii și nici devreme
rupturi ale desăvârșitei liniști
Lumini, pentru că lumina
menită este punctului.

III
Și pentru că deodată suntem mulți
și pentru că deodată există sus și există jos
și pentru că deodată ne este foame unul de altul
și pentru că deodată avem început și vom avea sfârșit
sentimentul numit frică ne-a dăruit cu guri
sentimentul numit unu ne-a îmbrăcat în făpturi

IV
De ce ne-o fi trebuit nouă lumina
și ce este această ruptură numită lumina
De ce a trebuit să devenim puncte
când nefiind eram totul.

****locuit***

Pînă când nu mă părăsește zeul
care stă tolănit în mine
nu pot să ies din cort, iubito
iar cohorta doarme și miroase
a cimbru
pentru că vin e primăvara.

****alt haiku***

Intunecând întunericul
iată
porțile luminii.

****mozart și câinele spaniol***

Mordador, trăiește-mi raza
oasele negre, carnea violetă,
fi-mi aripa de praf și piaza
de tot secretă.

Cînd pune-vor pe mine animale
fără de sânge-n ele, jupuite.
O, Mordador ; mă rog domniei tale
mă lasă lor, nu mă trimite,

în somnul pur al unui gând
îndepărtatul meu curând.

****hieroglifa***

Ce singurătate
să nu înțelegi înțelesul
atunci când există înțeles

Și ce singurătate
să fii orb pe lumina zilei,
și surd, ce singurătate
în toiul cântecului

Dar să nu-nțelegi
când nu există înțeles
și să fii orb la miezul nopții
și surd când liniștea-i desăvârșită,
o, singurătate a singurătății !

****rug și rugă primăverii***

În cădere părem că stăm ;
în urcare numai, ne pierdem firea
cum bunăoară în primăvară
iarba și-ar pierde dreptul de a fi
născută
Haidem să fim rude, - i-am spus
propriei mele vieti,
haide tu, haide bă,
Și așa se face că vine primăvara
și așa mai departe.

****cântec***

Absență murdară și așteptare
disperată
În lipsa ta s-au născut
cifrele și zeii
Și tu nu știi nimic de aceasta
Și tu nu știi nimic de aceasta

De când nu ești,

piatra a dat lumină
Mișcare a dat piatra
de când nu ești
Și tu nu știi nimic de asta
Și tu nu știi nimic de asta

Fluviul a rămas gravid de pești,
aerul greu de păsări
De când nu ești
De când nu mai ești
Și nici măcar nu știi nimic de asta
Cuvântul meu s-a făcut trei,
cântecul meu s-a făcut șapte
Dar tu, habar nu ai
ce este trei; ce înseamnă șapte
Murdara așteptare, absență disperată

****greșirea cerului***

Zburau vulturii întorși pe spate
și cu gheara întoarsă în sus
ca pe niște miei să fure,
steaua cu lumină ondulată ;

Ca pe niște miei să fure de sus
lumina ochilor mei.

Zburau vulturii întorși
și pe spate prin cer
spinările lor coborâseră jos
și se ștergeau de sternul meu.

Cer le era trupul meu de carne,
pământul le era lumina aceea
de sus a ochilor mei.

****smulgerea măștii***

I
Nu mi se poate smulge mâna din umăr,
chiar dacă mi se smulge mâna din umăr.
Sângele lăsat astfel vederii
ar fi un sânge contabil
negâlgâitor și statistic.

A-ți trage o mănușă de pe mână
e pentru insul meu același lucru cu a-ți
trage
mâna prin rupere din umăr.

S-ar ivi la vedere
o făptură atât de veche și aprigă
un animal nelegal
luminiscent în afara luminii.

O îmblânzire pentru el și o mască
un fel de lupă măritoare
a fost înconjurarea lui cu piele
și trimiterea lui finală
în, cinci degete cu unghii.

II
N-ar fi prea bine
să mi se rupă coasta
și nici prea înțelept, ca bulbul roșu
al numitei inime
să se arate
numitei vederi

Înălțător castel și turlă
trupul acesta a fost făcut
să fie înțelesul legii și pe pofta
foametei ei de geometrie.

Nu-l rupe, el este ochelar, -
nu-l rupe, el e luneta
prin care smârcul, dampful
greutatea
apropie durerea de urletul său.

III
E trupul văzut
o lupă măritoare
Alergând nebunește linia
de dragul băltoacei încolăcite.

Îl șterg cu gingășie și-l curăl de miros
îl spăl cu aer și-l dedau tristeții
Prin el mortalul punctului miros s
e schimbă-n cifră.

****noaptea metalelor***

Viață scumpă cheltuită pentru orbi
pe nevederea cauzei
mai orb decât Homer cu ochiul smuls
în muzica aplauzei
Voi fi bătut de du-te-vino
de un păcat pe care-l moștenesc
de-o foame simplă, ah divino
lumină care nu te mai vorbesc

Zic un cuvânt ce nu e geamăt
ce nu e urlet de durere
ci înțeles din care, poate
răsar atâtea lumi de stele
Nu, eu nu am lacrimi de vânzare
m-apasă blând durerea de a fi
locul în care zarea nu mai are zare
frica de a muri.
O, cât curaj și câtă moarte
taie în două cifra șapte
O, câtă multă dragoste
se duce ca o zână
flutură până când încep să respir fier.

**venise vremea*

Venise vremea să mor
lucrul ființei mele
să nu-l dăinuiesc
să-mi pară rău de toamnă
iar de iarnă să îmi apară frigul.
Venise vremea să mă adaog
la puțină dragoste ce mai există
să lungesc prin propria mea absență linia lungă
scrisă pe tabla neagră
Venise vremea să mor
dar deodată mi-am adus aminte
de cu totul și cu totul altceva.
Nu m-am mai dus
unde trebuia să mă duc
rămânând unde nu am unde sta
țin în mână un spic de grâu
ca și cum ar fi vorba despre plantații
Țin în gură un cuvânt
pe care nu-l mai spun nimănuia
din gelozie.

**războiul*

Acest bolovan a dat o ramură verde.
O, cântec de privighetoare al caprei.
Din subțioara de lapte a mamei
am alunecat în subțioara de spirt a tatei.
De bună seamă cineva este de față
ajută această translație de aer
vorba îngheață
o, tu zăpadă.

Vine de-a-ncălare pe sine
sarea cu ochi

măduva fierului.

- Nu vă mai bateți atâta între voi,
războiul s-a terminat ieri !
- Mai taci din gură am strigat
mai taci din gură
taci din gură mai bine taci din gură
taci din gură !
Noi suntem cei de alaltăieri.

**căderea cerului*

Acum ca niște pietre blânde
ne vom lăsa de apă să fim curși
precum albastru cer al nimănuia
stă prăbușit în ochi de urși.
Așa cum greutatea este cerul
u-m-ă-r-u-l-u-i - rupt și apăsător,
așa cum împăratul, frigul, gerul
e l întâmplat.
Mă strânge noaptea care va să vină,
nici mort într-un mormânt nu o să-ncap,
e cerul care cade peste mine
rupându-mă de lume și de cap.
Of, după ce cădea-vor toate
m-or pune luminos inel
a tot ce este și se poate,
și poate nu se poate să se poată .

**privind-o, mama mea*

Cădea peste această femeie iubită
timpul tot trăit de mine,
o lumina pe această femeie iubită
trăitul timp de mine.
N-am putut să-mi smulg privirea
de pe această femeie iubită
Aveam ochi ca să o văd numai pe dânsa
femeia mea iubită

Aveam mâini ca să o îmbrățișez numai
pe dânsa
femeia mea iubită.
Deodată, am văzut că mama mea
o vede
pe această femeie iubită.
Pe această femeie iubită
timpul cade și ninge.
Pe această femeie iubită,

privindu-o, mama mea plânge.

**cât de subtilă ești*

Cîntec blând, cal palid
o, tu, subtilă rază de lumină
am mai orbit o dată cu tine
cîntec blând, cal palid.
Am mai călărit o dată cu tine
tu, rază subtilă de lumină,
am mai cântat o dată cu tine
orbind, o, rază.
Cîntec blând, cal palid
și tu rază de lumină,
ah, cât de subtilă ești.

**învățăturile cuiva către fiul său*

I
Dragule, caută și te însoțește ca să nu rămâi prea singur.
Vei vedea și tu, atunci când vei iubi, cine îți va fi soața,
așa cum arborele cel mare, pe timpul soarelui în toi,
vede care îi este umbra.

Pe timp de durere, lasă-te singur ție.
Și cerul se acoperă cu nori când plouă.
Numai când ninge, ninsoarea e umbra de la stele.
Dar atunci, dragule, e foarte frig și chiar ceea ce este
frumos vederii poate să țină loc de cămașă.

II
Dacă ți-e foame, caută să nu te mănânci pe tine însuși
în libera vedere a altora.

Pîndește și tu sărbătorile.
Orice sărbătoare este masa pe care cel care a învins îl
mănâncă, în talgere de aur, pe cel învins.
Fii atent : tot ceea ce există are o sărbătoare a sa.
Iar tot ceea ce există aproape că nu are loc de ceea ce
există unde să se sărbătorească pe sine.

Fii cuviincios și vei fi invitat și tu la masă.
E bine să fii invitatul caprelor.
E și mai bine să fii invitatul cailor.
Dacă-ți este foarte foame, și ești în stare să vorbești
cu dreptate și leneș; ai putea să fii invitatul pietrelor
la masa tăcerii de piatră.
Dar cel mai bine ar fi să poți să fii, mosafirul
Zeului.

III

Dragule, dacă te oprește oricine altcineva din mersul tău, sau din somnul tău, ca să te întrebe, cu sărut sau cu urlet, cine ești, tu nu-i răspunde pentru că nu știi cine ești și pentru că cel ce te întreabă în-grozitoarea întrebare "cine ești ?" te întreabă cu gând ascuns să te piardă.

Te întreabă cu gând de batjocură și smintit că ai putea să știi cine ești și să-i răspunzi cine ești ;
și răspunzându-i cine ești tu, dragule, să-l faci pe el să se prăpădească de un venin răzând și de o înălțime străină.

Și în hohote, - cine ești, știindu-te, să nu mai poți să fii.
Deci taci din gură când nu ai ce spune !

IV

Stând pe lângă foc, de vei simți un oarecare lucru, un fel de sorbitură că te mișcă și te trage din loc ;
dacă te cade o încetinire de zile ;
și dacă fierbințeala mare ți se arată ca și cum te-ai vedea pe însuși tine de la o depărtare arsă ;
dacă o spaimă moale cu coarne de melc te călătorește cu dureroasă atingere prin mădularele trupului că ai putea după somn, aidoma zilei de ieri, să te trezești și mâine ;
dacă tăierea și scoaterea mațelor mielului te doare în pântecul tău numai gândind-o că se întâmplă ;
dacă ruperea stelei în două și ruperea cifrei unu în șapte îți străbat creierul cu sfâșietoare lumină ;
dacă taina sfântă a trădării te cumpără pe un ochi triunghiular în frunte ;
dacă limbii tale i se face gust de Făt-Frumos cu jugulara ruptă ;
dacă nu-ți smulgi ochii tu însuși înfiorat de vedere ;
dacă nu-ți astupi urechile cu două stele ;
dacă refuzi jertfa de un miros plăcut,
dragule,
lasă-te prădat de melancolie
și lasă-te
jefuit de tristețe
Stai tu melancolic, dragule,
stai tu melancolic
Melancolia nu se petrece și nu se mișcă,
melancolia se stă
Stai tu.

V

Ce n-am făcut eu, măcar tu să faci
Ce am trăit eu, - prea mult este
așa că-ți ajunge și ție
să ai de dat
în stânga și în dreapta.

Nu mă întreba pentru că nu știu să-ți spun
nimic despre stânga soarelui
și nimic despre dreapta lunii

Dragule, așează-te și tu cum poți mai bine
cu spinarea pe o oră mai fericită
Ce crezi tu că ti-e dreapta ?
Dacă ești în stare să-i poruncești
ea chiar îți va fi dreapta
Stânga, pe dânsa, trebuie ȳmai să o iubești,
Ea ești chiar tu și dacă o iubești
te va sluji ca o roabă.

VI

Despre fericire, dragule, nu pot să-ți spun decât
foarte puține cuvinte,
bunăoară :
cel mai miraculos fapt al existenței
este faptul că este
De aceea,
dorinȳa fierbinte de a fi fericit
este legitimă și miraculoasă.

Ar fi absurd ca existenȳa să fie absurdă.
Caută, dragule să fii fericit
cât timp ești tu de față,
cât timp vei avea față ;
ferește-te vreodată să porȳi mască ;
nenorocul te recunoaște
chiar înainte de a te naște.

VII

Dormi cât mai puțin cu puținȳa,
visează cât mai mult cu puținȳa.

VIII

Ceea ce există, este.
Frumos lucește masculul
din neputinȳa de a naște.
Dacă nu poți luci, dragule, cântă.
Dacă nu poți cânta, dragule,
varsă sânge.
De născut, dragule, naște numai cosmosul.
Caută și fă rost de scutece, dragule !

IX

Nu te grăbi să alergi.
Stai locului !
Chiar și miezul fierului
curge leneș prin lăuntrul fierului.

Uită-te la fier și aseamăna-te lui.

X

Și acum, dragule, am să te învăț
ce trebuie să faci
când n-ai să mai poti să fii

Spală-te și curățește-te ?
Păsării Phoenix nu-i plac
hoiturile și murdăriile !

XI

Dragule, nu mă uita
ca să nu te uite,
la rândul tău, alții.

Dragule, lasă măcar un cuvânt de-al tău
să-mi fi lespede.

Spune, când spui sunt,
cu gândul dus la mine.

Eu te-am născut pe tine, dragule.
Renaște-mă tu.

****declarația dreptului dragostelor omului***

Ceea ce se poate pierde
nu este în mod obligatoriu de pierdut
și mic
Eu, bunăoară, încă
nu sunt în stare să-mi pierd viața.
Ceea ce nu se poate iubi
nu este neapărat și intim
Cu mine cu tot la un loc
s-ar putea să fim chiar el.
Ceea ce se poate vorbi
ar trebui să se poată și cânta
iar ceea ce înflorește
poate să fie cu totul altceva decât
o floare.

****din timpul unei zile***

Dacă și tu ai venit să te naști
te izgonesc
pentru că mama mea tocmai țipă
născându-mă.
Tatăl meu tocmai și-a luat cămașa
de pe sine

ca să mă îmbrac cu dânsa, cu ea,
chiar pe mine.
Tatăl meu se dezpieleştează ;
mama mea strigând şi născându-mă
tocmai mă spală de durerea lumii.
Dacă ai venit să te naşti, pleacă.
Dacă eşti născut, stai.

Causa perorata est.

**înapoierea cheii*

Mi-e dor să pot
să nu-mi mai fie
dor de tine

Tristetea, ea;
nu este gând
ea lucru este.

Mănânc-o, dacă ai cu cine !
Durerea vieţii
e un lucru,
nu contemplarea lui

Mi-e dor
să pot să nu-mi mai fie dor
de tine.

**falstaff sau evitarea unui mit*

Din ceea ce ştim noi că este şi cade,
într-adevăr cade fără să cadă în totalitatea sa.
Rămâne pasărea.
Cum ar putea să cadă totul dacă există
păsări ?
De ce să zboare un animal cu aripi
de ce să zboare el
în toiul animalelor în prăbuşire şi în cădere
Ar trece timpul dacă ar trece
şi ar cădea tot şi de tot
dacă ar cădea
Dar ar e şi el în el o pasăre mzmăită
opreşte-te clipă...
stau şi mă urăţesc
trupul meu de odinioară de adolescent
mov ca trestia, acum
gras şi puţin de cuvinte
se distruge devenind hrană.
Falstaff, rămâi şi nu pleca

în tine nu cade o pasăre ;
tu ești la fel de pur și de frumos grasule
și de neștiutor, știutorule
cum erai născându-te
din gingășia urlată a maică-tii
Feriți-vă de cascade
ceva este în ele zburând
ce nu cade
Ceas îngrășat de turlă de primărie
care bate timpul libelulei
Ah, numai cadranul imi crește
și numai timpul meu zboară
clopotul da, clopotul
e trupul pe care-l merită musca divină.
Falstaff, ah, Falstaff
deltă nemernică
neuitându-și izvorul,
sexul suav pe care-l are zborul

pe care-l are ora
zhurată pe deasupra și amândurora
Falstaff, ah, Falstaff
zepelin cu suflet de fluture
aer cu suflet de pământ
ființare măreață la mijloc cu sunt ...
Aplecare de coloane,
moarte vie-n sărbătoare.

****tablou cu orbi***

Tocmai se înserează
deasupra unei case de țară
și în ogradă e o masă de lemn
la care stau și beau și vorbesc
părinții mei și părinții altora
primarul și grăjdarul
învățătorul și popa
și încă alții care stau și beau și vorbesc.

În acelaș timp
și suprapus pe aceștia
un om cu pelerină neagră
mâhnit de istorie.
sau poate de orice altceva,
în înserare se îndepărtează pe câmp
micșorându-se odată cu îndepărtarea
stingându-se odată cu înserarea.

Frânturi de vorbe, sunet de tacâmuri
gâlgăitul vinului turnat
și mai ales

strigătul învățătorului ridicat deasupra celorlalți :
- La urma urmei ce mai e și viața asta !
Și strigătul popii ridicat deasupra celorlalți :
- Nu se arată semne, degeaba ne rugăm.
Și strigătul primarului ridicat deasupra celorlalți :
- Vedem mereu aceleași lucruri ! Mereu aceleași lucruri !
Suprapus peste cei de la masă
întretăindu-i parcă pe fiecare
pe câmpul înnegrit de înserare
omul cu pelerină neagră se duce
și gândurile lui se aud peste câmp :
M-am născut în cel mai rău secol cu puțință
am locuit cea mai străină inimă cu puțință !
Astfel se aud gândurile omului
în timp ce el se micșorează
ca o pată neagră pe o pată neagră
crescândă.

Aer apăsător și căldură caldă
lângă masa din ogradă, în umbra deplină
neatinasă de raza lămpii cu petrol
în tufișul de coacăze un freamăt mut.
Un ochi lucios cu luciu mat
un ochi cât tot tufișul de coacăze
se deschide lucios și mat și se închide.
Cei de la masă sunt cu spatele la el ;
o secundă de liniște apoi vinul gâlgâind în pahare.

Suprapus pe dreptunghiul mesei
traversând în depărtare câmpul
și tăind masa totodată,
omul cu pelerină neagră
și înapoia omului cu pelerină neagră
un hectar de câmp negru se deschide deodată,
ochi lucios și opac și negru
și se închide cum s-a deschis
în timp ce omul se îndepărtează cu spatele la ei.
Câinele legat de stejarul din curte
schelălăie zdrăgănind lanțul
runchiul stejarului se deschide
și un ochi negru lucios clipește.
- Taci potaia dracului, strigă grăjdarul
și aruncă o cană de lut după el.

O stea se lățește ca o baltă
în spatele omului cu pelerină
și bolovanul din poartă
deschide un ochi negru lucios și-l închide.
- Locuiesc într-o inimă străină, se gândește omul,
Unu este atenția lui zero,
doi și trei și patru și cinci
nu sunt altceva

decât neatenția cifrei unu,
gândește omul cu pelerină neagră îndepărtându-se
în timp ce în spatele lui
orizontul negru deschide un ochi
imens, lucios și negru
și îl închide.

****supunere iar nu mărturisire***

se dedică lui *Grigore* Hagiu

Sunt învinovățit de darul cuvintelor
și vânat de real
Nevasta mea m-a dat afară
din pricina păcatului
pe care-l transport originar
Acum mă voi preface
că este mâine iar nu ieri
etcaetera...
Adică alte frunze,
adică alte umbre,
adică alt soare.

****ah, câtă apă***

Timpul devine timp
când se transformă în iarbă, în apă
în arbore și în piatră.
El e singurul care are mișcare în sine
el e singurul care trece
care ne leagă și ne dezleagă
cel care rămâne gravid
cu tot ce întâlnește în cale
inventându-și calea
născându-și calea.
Singurul lucru concret este timpul
lucrurile sunt mișcarea lui.
Tigrul și Eufratul
ah, câtă apă !

****defăimarea răului***

Eu construiesc misterul
nu îl admir.
Fac cărămidă pentru zid de casă
cuvântul care-l zic e pus pe masă
și de mâncare este
Când fi-vor să mă îngroape mort

vor observa pe un copil dormind
ce nu mai vrea să se trezească.
Cînd toți ai mei deplin s-or împlini
abia atuncea toamna putrezească,
luminoasă și cu rădăcini.
Ah, tu lumină, tu întoarce-te - acasă
ah, ochiule să ți se îplinească
durerea de a fi.
Mai liniștiți decât în toată viața noastră
culoare fi-vom și albastră.

**rugare*

Impietrește lumina, o tu,
nevăzuto,
și locuiește-mă cu propria mea iubire
de altceva,
și îngheață-mi în inimă
creierul unei stele.

Haidem
să nemișcăm îmbrățișarea
vieții mele cu mine,
în timp ce voi jupui de piele
aerul sângeros
în care strig după tine.

**alte învățături ale cuiva, către fiul său*

I
Fiule, stinge lumina când dormi, iar dacă luna te
bate, scoate-i cu mîna — dreaptă umbra de sub pernă.
Nu te răsuci mult. Dacă e să-ți amortească ceva,
oricum îți amorțește.
Dacă dormi dus și cu vise ; - coșmarul tău e viața
mea. Nu încerca să fii cuviincios când dormi, fiule,
încearcă să nu visezi.

II
Cel mai mult, fiule, eu nu am iubit-o pe mama ta.
A iubi nu înseamnă a suge lapte, fiule. A iubi nu înseamnă a fi fericit, fiule.
Noi doi, uită-te și tu la noi, ne asemănăm numai
prin faptul că ne sărutăm. Aerul care iese din tine intră
în mine. Să facem economie de aer, fiule, și risipă de timp.

III
Tu ai să pleci și ai să mă părăsești și o să ți se
facă dor și o să te reîntorci.
De căldura mea o să ți se facă dor și de răceala
ta o să ți se facă piatra.

IV

Atâta, fiule, îți zic, caută și tu de spune străinilor
că ești rudă cu firul ierbii verzi, nepot de ciocârlie
și văr primar cu ciupercile. Nu te simți străin oriunde
ai fi ! Eu, taiăl tău, pretutindenea sunt risipit și bag
rubedenie sub forma razei între tine și stea.

V

Fiule, să nu-ți pese prea tare de maică-ta. Să știi,
fiule, că ea, aidoma norilor care plouă și aidoma vedeniilor
colorate de la pol, a fost fericită să se schimbe născându-te.

VI

Nu te sfii să-ți mărturisești ție însuți, fiule,
propria ta nemernicie ; - și nu te sfii să te miri că exiști
și să binecuvântezi pentru aceasta tot ceea ce ți se pare ție a-ți fi timp.

VII

Insoțește-te și caută să uiți.

VIII

Nu ridică privire la cer pentru că s-ar putea dintr-o
săltare întâmplătoare să te spulberi.

IX

Mai aproape de tine în afara trupului tău este dragostea
mea.
Cînd ești foarte obosit, culcă-te pe dânsa ca pe un
pat odihnitor și înveselește-te cu melancolia pe care ți-am
dăruit-o la naștere.

X

Fiule, eu te-am făcut pe tine să fii ; liniștește-te
și blînd stai și încearcă la rîndul tău să nu mai faci pe
altcineva să fie.
Pe mine te poți sprijini și în mine poți plînge.
Eu sunt mort când tu ești viu.

XI

Fiule, dacă ai mâini ține o mână în mâini iar dacă
ai ochi ține un ochi în ochi. Nu te obosi prea mult, fiule,
murind.

**un om de cal*

*"...Iute spre ziduri urcă
fatalui cal, îndesat cu
oșteni...*

P. VEAGILIUS MARO ENEIDA

Față de ceea ce există
nimica nu este nici mare
nici mic

Noi spunem :
"pământul, pământul !"
Dar față de ceea ce este,
el nu este

Numai ceea ce nu există
poate să fie mai mare
decât ceea ce nu există,
sau, poate să fie mai mic
decât ceea ce nu există

Mă duce gândul și măresc vederea.
O, galaxia aceasta
cât un punct este
față de ceea ce este,
iar punctul
și el, cât un punct este
față de ceea ce este

II
Ce vis deșert numărătoare !
Râul de sori, cât un punct este
aidoma punctului cât un punct
I-ha, i-ha nechează calul meu
când omul din șaua lui
vorbește

Vorbele din timpul mișcării
- Kataklop
(sunet de potcoave,
izbite de pietre)
Kataklop...

Față de ceea ce este
orice altceva este un punct.

- Mă măresc din unu
și mă fac doi ;
schelăie spre mine căteaua
gravidă...

Care unu ? Care doi ?
Și ce, în genere ! ?...

III
Unu este un punct
oricât ar crește
oricât s-ar îndoi și s-ar întrei

și s-ar împătri
și de mare, s-ar nesfârși la nesfârșit...
Față de ceea ce este cât un punct este.

Punctul este cât un punct ;
iarba este cât un punct ;
norul este cât un punct ;
pământul este cât un punct ;
soarele este cât un punct.

Punctul și cu iarba, sunt cât un punct.
Punctul și cu iarba și cu pământul
și cu soarele
și cu stelele și cu tot cerul
sunt cât un punct.
Egale între ele și cât un punct
față de ceea ce este.

I-ha, i-ha
eu sunt un om de cal
galopând într-un punct.

IV

Numai între ceea ce nu este
și între ceea ce nu este,
inima mea este mare
și trupul meu este mai mare
decât inima mea
și trupul calului
este mai mare decât trupul meu

V

Nu există doi
Calul și cu mine suntem un punct.
Nu există trei
Drumul și calul și eu d
e-a-ncălare pe el
suntem un punct.

Nu există patru
și nici cinci
și nici șase...

De la zero la unu de la nimic la punct
se întinde miracolul.
Între zero și unu, între nimic și punct arde duhul !

VI

Între zero și unu
există mai mic și mai mare ;
lungul există și scurtul,
timpul există și calul meu

și eu de-a-ncălare pe el

I-ha nu există decât unu ;
numai punctul !
Doi, trei și patru
șaptezecișasele față de ceea ce este,
este un punct

VII

- Cine sunteți voi,
tu calule și tu călărețule ?
- Habar n-am cine sunt
am răspuns.
- I-ha, i-ha, a răspuns odată cu mine
calul
pe care-l călăream de la zero la unu d
e la nimic spre ceva.

**orație de nuntă*

Nu cum sunt eu sunt eu
ci cum ești tu sunt eu
Nu verde, nu galben, nu roșu
ci foarte verde, foarte galben, foarte
roșu.

Nu cum sunt eu sunt eu
ci cum ești tu sunt eu
Nu mov, nu foarte mov
ci foarte foarte mov.
Nu cum sunt eu sunt eu
ci cum ești tu sunt eu
un fel de tu sunt eu
pe care nu l-ai mai lăsat să fie eu.

**daimonul meu către mine*

Vine focul, îmi zise, fii atent vine focul
și-o să vezi cu ochii pietrele înmuindu-se
și pe caprele negre de stâncă înecându-se
în moalele stâncii
Marea, pe dânsa chiar o s-o vezi
suptă de fluviu și pe acesta
sunt de râuri și pe acestea
supte de izvoare și pe ele
absorbite de setea unei făpturi alergând.
Ai să vezi, îmi spuse Daimonul meu, mie,
ai să vezi
cum se usucă peștii

și cum se împrășesc balenele
cum se evaporă meduzele,
căci îți zic ție, vine focul, mă auzi ?
- Te aud și ce să fac eu,
chiar dacă te aud ce să fac eu,
eu ce pot să fac eu
- Schimbă-te în cuvinte, mi-a zis Daimonul,
repede, cât mai poți să te schimbi
Schimbă-ți ochiul în cuvânt
nasul și gura
organul bărbătesc al facerii
tălpile alergătoare,
părul care-a început să-ți albească
prea des încovoiața șiră a spinării,
schimbă-te în cuvinte, repede, cât mai e timp
- I-am spus Daimonului : tu nu știi că
vorba arde,
verbul putrezește
iar cuvântul
nu se întrupează ci se destrupează
Am pus un sentiment pe bronz și tu știi asta
și a fiert din pricina luminii soarelui
Am dat un nume unui copil
și numele s-a spart de timp și de vrăbii
- Știu asta, mi-a zis Daimonul.
Schimbă-te în cuvinte precum îți zic.

****săgetarea cerbului strețin și harponarea peștelui vidros***

Se dedică lui Paul Tutungiu

Așa cum față de mișcarea stâncilor
mișcarea arborilor pare iute ca raza
Așa cum față de mișcarea petalelor florii
mișcarea omului pare iute ca raza,
iute ca raza față de mișcările omului
e alergarea cerbului strețin

Haideți, vă zic, să vânăm cerbul strețin
schimbându-ne timpul și răsucindu-ne secunde
Haideți, vă zic, fără milă să-l vânăm
pe cerbul strețin, scurtându-ne lunile
și micșorându-ne cât punctul de nisip, anul
Pe iutele să-l omorâm de cerb strețin !

Din oasele lui să ne facem stâlpi de casă d
în pielea lui să ne facem acoperișe
iar carnea lui s-o mâncăm înlăuntru
la nuntă.

Aşa cum faţă de mişcarea omului
mişcarea ierburilor pare înceată,
Aşa cum faţă de mişcarea brazilor
mişcarea pietrelor pare înceată
mai încet decât starea pe loc a pietrii
e râul Vidros în care înoată peştele Vidros.

Haideţi, vă zic, să pescuim peştele Vidros
îndreptându-ne timpul şi întinzând secunda
ca apa vărsată pe lespede
iar ziua s-o lungim peste noapte
Pe Vidros, vă zic, să-l harponăm fără milă,
să omorâm Vidrosul din râul Vidros !

Din oasele Vidrosului să ne facem stâlpi de casă
şi din solzii lui, şindrilă,
iar carnea lui s-o mâncăm înlăuntru
la nuntă, vă zic.

****Vorbind***

Crezi tu că iarba este fericită?
Ea e verde; ea e verde . . .
Crezi tu că vulturele este înalt?
El zboară; el zboară . . .
Crezi tu că piatra e tăcută?
Ea e tare; ea e tare . . .
Crezi tu că eu sunt al tău?
Crezi tu ?

****lecţia despre cub***

Se ia o bucată de piatră,
se ciopleşte cu o daltă de sânge,
se lustruieşte cu ochiul lui Homer,
se răzuieşte cu raze,
până când cubul iese perfect.
După aceea se sărută de nenumărate ori cubul
cu gura ta, cu gura altora
şi mai ales cu gura infantei.
După aceea se ia un ciocan
şi brusc se fărâmă un colţ de-al cubului.
Toţi, dar absolut toţi zice-vor:
- Ce cub perfect ar fi fost acesta
de n-ar fi avut un colţ sfărâmat!